Poznań, dnia 4 maja 1935

POZNAŃSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr. 18

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

DZIAŁ URZĘDOWY

277.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 r.

o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, prokuratorów, oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej, członków ich rodzin oraz emerytów.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 10, poz. 81).

Na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665), art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666), oraz art. 43 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380), zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Państwowa pomoc lekarska przysługuje:

1) funkcjonarjuszom państwowym w rozumieniu art. 1 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), wyszczególnionym w § 1 ust. (1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych, oraz o umundurowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102,

poz. 781), z wyjątkiem funkcjonarjuszów państwowych, zatrudnionych w zarządzie centralnym Ministerstwa Komunikacji oraz w Głównej Inspekcji Komunikacji, którzy otrzymują pomoc lekarską w zakresie, przewidzianym dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe";

2) sędziom w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, prokuratorom oraz asesorom i aplikantom sądowym;

3) oficerom i szeregowym Policji Państwowej i Straży Granicznej;

4) emerytowanym funkcjonarjuszom państwowym polskim, przeniesionym w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do służby, przekroczonego wieku lub uzyskania prawa do pełnego uposażenia emerytalnego, tudzież tym emerytom, którzy zostali zwolnieni ze służby państwowej na innej zasadzie, ale w chwili zwolnienia mieli nabyte prawo do pełnego uposażenia emerytalnego, albo przekroczyli 60 lat, bądź też istniała co do nich podstawa w formie orzeczenia lekarskiego do przeniesienia w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do służby; emeryci odpowiadający warunkom wyżej podanym, a pobierający uposażenie emerytalne z tytułu służby w charakterze funkcjonarjuszów państwowych zatrudnionych w zarządzie centralnym Ministerstwa Komunikacji oraz w Głównej Inspekcji Komunikacji, otrzymują pomoc lekarską z przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" w zakresie, przewidzianym dla pracowników tego przedsiębiorstwa. Od pomocy lekarskiej wyłączeni są emeryci:

a) podlegający z tytułu swego zatrudnienia obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl obowiązujących przepisów;

b) przebywający w zakładach leczniczych dla umysłowo chorych w myśl przepisów art. 42 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42 ,poz. 380);

5) członkom rodzin funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w pkt. 1), 2) i 3), a mianowicie:

a) żonie — poza przypadkami, gdy jest sądownie separowana, a na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji;

b) mężowi zupełnie niezdolnemu do pracy, będącemu na wyłącznem utrzymaniu żony;

c) dzieciom ślubnym i uprawnionym, tudzież pasierbom do ukończenia lat 18, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych, albo nieuleczalnej choroby nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać — do ukończenia lat 24;

wyłączeni są ci członkowie rodziny, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl obowiązujących przepisów lub mają prawo do korzystania z pomocy lekarskiej w przedsiębiorstwach państwowych.

(2) Funkcjonarjusze państwowi, wymienieni w ust. (1) pkt. 1), 2) i 3), którzy korzystają z bezpłatnego urlopu, tracą prawo do państwowej pomocy lekarskiej na czas trwania tego urlopu; na ten okres czas utracą również prawo do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej członkowie ich rodzin.

§ 2. Państwowa pomoc lekarska obejmuje w granicach określonych rozporządzeniem niniejszem:

1) poradę i pomoc lekarską z wyjątkiem zabiegów dentystycznych;
2) pomoc położniczą;
3) dostarczenie niezbędnych lekarstw;
4) leczenie w zakładach leczniczych;
5) lecznictwo fizykalno-terapeutyczne i naświetlania wszelkiego rodzaju;
6) badania diagnostyczne;
7) odnośnie do osób. wymienionych w § 1 ust. (1) pkt. 1)—4), kąpiele i zabiegi balneoterapeutyczne za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych.

§ 3. Pomocy lekarskiej udzielają lekarze i położne, umówieni w tym celu przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

§ 4. (1) Pomoc lekarska jest udzielana na podstawie karty porady, którą chory otrzymuje za uiszczeniem opłaty manipulacyjnej znaczkiem stemplowym (§ 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842) oraz § 1 pkt. 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 797) wartości nominalnej 50 gr.

(2) Osobom, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 1), 2), 3) i 5), wydaje kartę porady władza służbowa funkcjonarjusza po stwierdzeniu, że danej osobie przysługuje prawo korzystania z państwowej pomocy lekarskiej. Osobom powyższym, jeżeli przebywają poza siedzibą urzędowania funkcjonarjusza i nie mogą się zaopatrzyć w kartę porady u władzy służbowej, oraz emerytom, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 4), wydaje kartę porady właściwa dla miejsca ich przeby-

wania powiatowa władza administracji ogólnej (starosta grodzki, dyrektor policji) po wykazaniu uprawnienia danej osoby do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej.

(3) W przypadkach, wymagających spiesznej pomocy lekarskiej, pomoc ta powinna być udzielona nawet bez przedstawienia karty porady, którą jednak należy doręczyć lekarzowi najpóźniej w ciągu dni 3.

(4) Na żądanie lekarza chory powinien przedstawić dowód, stwierdzający jego tożsamość.

(5) Karta porady jest ważna do końca tego miesiąca, w którym została wydana.

§ 5. (1) Porad lekarskich udziela się w miejscu i w godzinach oznaczonych; jedynie obłożnie chorych odwiedza lekarz w ich mieszkaniu; pomoc powinna być udzielona zasadniczo w dniu wezwania, a w przypadkach ciężkich — bezzwłocznie.

(2) W przypadkach nagłych (np. krwotoki, złamania, otrucia i t. p.), o ile przybycie lekarza umówionego jest niemożliwe, można wezwać lekarza prywatnego. Koszty w tym przypadku (jedynie za pierwszą wizytę) zwraca wojewódzka władza administracji ogólnej w wysokości odpowiadającej skali obowiązującego w danej miejscowości cennika należności lekarskich.

(3) W razie koniecznej potrzeby mogą lekarze umówieni kierować chorych do umówionego lekarza specjalisty; do umówionego lekarza-specjalisty zamiejscowego może kierować tylko lekarz powiatowy.

§ 6. W zakresie zabiegów ortopedycznych Skarb Państwa zwraca:

1) 75% kosztów leczenia szpitalnego na zasadach, określonych w § 8,

2) 50% kosztów za aparaty i protezy, obliczonych według taksy ustalanej przez Ministerstwo Opieki Społecznej, jeżeli konieczność nabycia takiego aparatu lub protezy zostanie potwierdzona przez wojewódzką władzę administracji oglnej.

§ 7. (1) Zabiegi fizyko-terapeutyczne i badania djagnostyczne mogą być stosowane na podstawie polecenia lekarza umówionego jedynie w zakładach leczniczych, instytucjach i laboratorjach, uznanych przez Ministra Opieki Społecznej.

(2) Za zabiegi fizyko-terapeutyczne i badania djagnostyczne Skarb Państwa opłaca 50% taksy, ustanowionej dla tychże zabiegów i badań przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

(3) Zakres zabiegów fizyko-terapeutycznych i badań djagnostycznych, które mogą być stosowane, określi Minister Opieki Społecznej w drodze instrukcji.

§ 8. (1) Leczenie szpitalne osób, wymienionych w § 1, ust. (1), przeprowadza się:

1) w szpitalach publicznych (art. 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych — Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382).

2) w innych zakładach leczniczych, uznanych dla tego celu przez Ministra Opieki Społecznej.

(2) Funkcjonarjuszom państwowym, wymienionym w § 1, ust. (1) pkt. 1), sędziom, prokuratorom, asesorom i aplikantom sądowym, wszystkim oficerom Policji Państwowej i Straży Granicznej oraz członkom rodzin tych osób, przysługuje leczenie szpitalne według klasy II., niższym funkcjonarjuszom państwowym i szeregowym Policji Państwowej i Straży Granicznej oraz członkom ich rodzin — według klasy III.

(3) Emerytowani funkcjonarjusze państwowi, wymienieni w § 1, ust. (1), pkt. 4), otrzymują leczenie szpitalne na zasadach, określonych w ust. (2).

(4) Za leczenie w szpitalu publicznym Skarb Państwa uiszcza 75% opłaty dziennej, obowiązującej w danym szpitalu.

(5) Za leczenie w zakładach leczniczych, wymienionych w ust. 1 pkt. 2), Skarb Państwa uiszcza koszty leczenia w sposób następujący:

1) jeżeli leczenie odbyło się w specjalnym zakładzie leczniczym uznanym, przeznaczonym do leczenia chorych lub zagrożonych gruźlicą — 75% kosztów, obliczonych według przeciętnej opłat dziennych, obowiązujących w takich uznanych zakładach, znajdujących się na obszarze tego województwa, w którego obrębie leczenie się odbywało;

2) jeżeli leczenie odbyło się w innych uznanych zakładach leczniczych — 75% kosztów, obliczonych wedle przeciętnych opłat dziennych, obowiązujących w szpitalach publicznych na obszarze tego województwa, w którego obrębie leczenie się odbywało.

(6) Za leczenie szpitalne w nieuznanych zakładach leczniczych koszty tego leczenia mogą być w drodze wyjątku pokryte przez Skarb Państwa w wysokości, nieprzekraczającej 75% prze-

ciętnej opłat dziennych, za zgodą Ministra Opieki Społecznej jedynie w przypadkach nagłych, gdy umieszczenie w szpitalu publicznym lub uznanym zakładzie leczniczym nie mogło nastąpić ze względu na ich zbyt znaczne oddalenie od miejscowości, w której taki przypadek nastąpił, a przewóz chorego do szpitala lub uznanego zakładu leczniczego, zagrażał istotnie zdrowiu lub życiu chorego, o ile okoliczności powyższe zostaną stwierdzone przez lekarza powiatowego.

(7) W przypadkach, gdy przeciętna opłata dzienna jest wyższa niż opłata dzienna, obowiązująca w danym zakładzie leczniczym — Skarb Państwa uiszcza 75% opłaty dziennej tego zakładu.

(8) Wysokość przeciętnych opłat dziennych, przewidzianych w ustępach poprzedzających, ustala wojewódzka władza administracji ogólnej i ogłasza w dzienniku wojewódzkim.

§ 9. (1) Umieszczenie chorego w szpitalu publicznym lub w uznanym zakładzie leczniczym następuje na podstawie karty skierowania, którą na wniosek lekarza umówionego wydaje lekarz powiatowy:

1) w przypadku choroby zakaźnej,

2) o ile chory nie posiada w domu należytej opieki,

3) w przypadkach, kiedy opieka szpitalna jest niezbędnie potrzebna.

(2) W przypadku nagłym chory może być umieszczony w szpitalu lub uznanym zakładzie leczniczym bez karty skierowania, którą jednak należy doręczyć zarządowi szpitala w ciągu tygodnia. Konieczność umieszczenia w tym przypadku chorego stwierdza lekarz powiatowy na podstawie akt szpitalnych.

§ 10. Leczenie szpitalne, określone w § 8, może trwać co do funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w § 1 ust. (1) pkt. 1)—4), najdłużej pół roku, zaś co do osób, wymienionych w § 1 ust. (1) pkt. 5) — najdłużej 3 miesiące w ciągu roku.

§ 11. (1) Pomocy położniczej udziela się w mieszkaniu położnicy bądź w zakładach leczniczych, wymienionych w § 8.

(2) Pomocy położniczej w mieszkaniu udziela położna umówiona, opłacana przez Skarb Państwa; pozatem położnicy przysługuje zwrot udowodnionych wydatków, związanych z porodem (niezbędne leki, środki opatrunkowe i t. p.) do wysokości, nieprzekraczającej 25% przeciętnej opłaty dziennej, określonej w § 8 ust. (5) pkt. 2) — za przeciąg dni 10.

(3) W razie niemożności udzielenia pomocy położniczej przez położną umówioną, Skarb Państwa zwraca udowodnione wydatki, związane z porodem, odbytym w mieszkaniu położnicy (niezbędne leki, środki opatrunkowe i t. p.) do wysokości, nieprzekraczającej 75% przeciętnej opłaty dziennej, określonej w § 8 ust. (5) pkt. 2) — za przeciąg dni 10.

(4) W razie odbycia porodu w zakładzie leczniczym mają zastosowanie analogiczne przepisy, podane w § 8 o leczeniu szpitalnem.

§ 12. Zezwolenia na korzystanie z kąpieli lub zabiegów balneoterapeutycznych za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych będą udzielane przez zarząd zakładu zdrojowego na podstawie zaświadczenia lekarza powiatowego, stwierdzającego konieczność kąpieli lub zabiegów oraz ich liczbę.

§ 13. (1) Za niezbędne lekarstwo, przepisane przez lekarza umówionego, Skarb Państwa opłaca 75% należności, zaś za specyfiki zagraniczne — 50% należności, resztę płaci funkcjonarjusz.

(2) Koszty leków, materjałów i środków opatrunkowych, zużytych przez lekarzy w przychodniach i gabinetach lekarskich, ponosi Skarb Państwa.

§ 14. Poza świadczeniami, wymienionemi w paragrafach poprzedzających, funkcjonarjusze państwowi i członkowie ich rodzin korzystać mogą za zwrotem kosztów z zakładów i urządzeń, które ewentualnie zostaną zorganizowane przez Ministerstwo Opieki Społecznej na zasadach samowystarczalności, jak również z taryf ulgowych w zakładach leczniczych specjalnych, z któremi zawarte będą specjalne umowy przez Ministerstwo Opieki Społecznej.

§ 15. (1) Koszty przejazdu lekarza do obłożnie chorego (w obie strony) oraz koszt przewiezienia obłożnie chorego do lekarza lub szpitala (w jedną stronę) pokrywa Skarb Państwa.

(2) Za przewiezienie obłożnie chorego pozamiejscowego do lekarza lub szpitala koszty podwody będą opłacane lub zwracane w wysokości, nieprzekraczającej 50 gr. za przejechany kilometr. O ile podróż odbyła się koleją, będą zwrócone koszty biletu tej klasy, która przysługuje choremu przy przesiedleniu służbowem.

§ 16. Opłaty, przewidziane w § 4, 5, 6, 8, 13 i 14, oraz ograniczenie czasu leczenia w zakładach leczniczych, przewidziane w § 10, nie mają zastosowania, gdy pomoc lekarska następuje wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego przez funkcjonarjusza państwowego w czasie i wskutek pełnienia służby.

§ 17. Jeżeli zostanie stwierdzone, że wezwanie lekarza do chorego było nieuzasadnione, dany funkcjonarjusz państwowy obowiązany będzie zapłacić honorarjum lekarskie w wysokości, przyjętej zasadniczo dla lekarzy miejscowych, jako też inne koszty, z wizytą lekarską związane.

§ 18. Państwowa pomoc lekarska, unormowana rozporządzeniem niniejszem, jest zorganizowana jedynie w granicach Państwa Polskiego; na obszarze W. M. Gdańska przysługuje osobom, wymienionym w § 1 ust. (1), jedynie w przypadku, gdy pełnią one służbę, albo zamieszkują na obszarze tego miasta.

§ 19. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r., a co do przepisów § 6, 7 i 13 ust. (1) — z dniem 1 marca 1934 r. Z dniem 1 lutego 1934 r. traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 254), zmienione rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 51), z wyjątkiem przepisów § 6 tego rozporządzenia, które tracą moc obowiązującą z dniem 1 marca 1934 roku.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *J. Jędrzejewicz.*

Minister Opieki Społecznej:
(—) *Hubicki.*

2.

INSTRUKCJA
MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 15 marca 1935 r. Nr. Zn. 14a/4-5

do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych

(Dz. Urz. Min. Op. Społ. Nr. 4).

Na podstawie / 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, prokuratorów, oficerów i szeregowych policji państwowej i straży granicznej, członków ich rodzin oraz emerytów (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 81) zarządzam, co następuje:

Do § 1.

(1) Dowodami, stwierdzającemi uprawnienia do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej, są:

1) dla funkcjonarjuszów państwowych, pozostających w służbie czynnej — legitymacja urzędnicza lub zaświadczenie, wydane przez władzę służbową;

2) dla emerytowanych funkcjonarjuszów państwowych — dekret emerytalny z poświadczeniem na nim omawianego uprawnienia przez wojewódzką władzę administracji ogólnej tego terenu, na którym emeryt zamieszkuje, lub legitymacja w przypadku leczenia w państwowych zakładach leczniczych lub uzdrowiskach (p. ust. 7;

3) dla członków rodziny funkcjonarjusza państwowego — zaświadczenie władzy służbowej danego funkcjonarjusza; zaświadczenie to wydaje władza służbowa na podstawie:

a) dla żony — metryki ślubu,

b) dla dzieci ślubnych, uprawnionych i pasierbów do lat 18 — metryki urodzenia,

c) dla dzieci ślubnych uprawnionych i pasierbów od lat 18 do 24-ch, gdy uczęszczają do szkoły publicznej — poza metryką urodzenia zaświadczenia szkolnego; gdy zaś z powodu ułomności fizycznej, umysłowej lub nieuleczalnej choroby nie mogą zarabiać na swoje utrzymanie — odpowiedniego zaświadczenia lekarza powiatowego, wydanego na żądanie władzy służbowej funkcjonarjusza,

d) dla męża trwale niezdolnego do pracy zarobkowej — stwierdzenia tego stanu przez lekarza powiatowego.

(2) Niepobieranie przez pozostającego na służbie funkcjonarjusza państwowego (np. aplikanta sądowego, praktykanta i t. p.) wynagrodzenia ze Skarbu Państwa nie pozbawia go i członków jego rodziny prawa korzystania z państwowej pomocy lekarskiej.

(3) W razie wątpliwości, powstałych przy przyznawaniu pomocy lekarskiej członkom rodzin, należy kierować się wytycznemi, podanemi w okólniku Nr. 187 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 listopada 1927 r. Nr. OB. 3668 o dodatku ekonomicznym (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 152).

Do § 2.

(4) O ile szczepienia ochronne nie są dokonywane bezpłatnie przez władze sanitarne, mo-

gą one na podstawie karty porady być dokonywane przez lekarzy umówionych, przytem szczepionki powinny być dostarczane przez osoby zainteresowane na zasadach ogólnych nabywania leków przez funkcjonarjuszów państwowych.

(5) Ambulatoryjne leczenie gruźlicy zapomocą dopełniań odmy sztucznej na koszt Skarbu Państwa można przeprowadzać na podstawie karty porady w przychodniach zakładów leczniczych i towarzystw przeciwgruźliczych, w przychodniach państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych oraz w ośrodkach zdrowia; za pojedyńczy zabieg odmy sztucznej Skarb Państwa opłaca 75% kosztu zabiegu, jednak nie wyżej, niż 5 zł.

(6) Członkowie rodziny funkcjonarjusza państwowego nie są uprawnieni do korzystania z ulgowych kąpieli i zabiegów balneoterapeutycznych w państwowych zakładach zdrojowych.

(7) Emerytowani funkcjonarjusze państwowi, zgodnie z postanowieniami art. 43 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160), mają prawo do korzystania z ulg w razie leczenia się w państwowych zakładach leczniczych i uzdrowiskach narówni z funkcjonarjuszami państwowymi w służbie czynnej.

Do § 3.

(8) Do organizowania państwowej pomocy lekarskiej, prowadzenia jej i nadzorowania nad jej funkcjonowaniem powołani są na terenach urzędów wojewódzkich (Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę) Naczelnicy Wydziałów Zdrowia (Pracy, Opieki i Zdrowia), o ile są lekarzami, w przeciwnym zaś razie inni lekarze rządowi, wyznaczeni przez Wojewodę (Komisarza Rządu na m. st. Warsawę).

(9) Zasadniczem zadaniem wymienionych wyżej osób jest jak najsprawniejsze zorganizowanie pomocy lekarskiej na danym terenie oraz jak najekonomiczniejsze jej przeprowadzenie.

(10) Umowy z lekarzami w sprawie udzielania pomocy lekarskiej funkcjonarjuszom państwowym i uprawnionym członkom ich rodzin na koszt Skarbu Państwa zawierają urzędy wojewódzkie (Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę) podług wzorów, podanych w załącznikach Nr. 1 i 2 do instrukcji niniejszej. Umowy z położnemi, o ile nie zawarto umowy zbiorowej, winny być zawierane według wzoru, podanego w załączniku Nr. 2, z wprowadzeniem odpowiednich zmian postanowień, które dla położnych nie są aktualne.

(11) Rozmieszczenie lekarzy i położnych umówionych w terenie winno być w miarę możności jak najbardziej równomierne.

(12) Poza obowiązkami, wyszczególnionemi w załącznikach 1 i 2, lekarze umówieni są obowiązani:

a) wydawać w razie potrzeby bezpłatnie zaświadczenia (np. w przypadku, gdy funkcjonarjusz z powodu choroby powinien być zwolniony od zajęć służbowych, gdy on lub członek jego rodziny potrzebuje leczenia specjalnego i t. p.); zaświadczenia o zwolnieniu od pracy mogą być wystawiane na okres czasu do dni 5 z prawem wystawiania nowych, każde z terminem nie dłuższym, niż dni 5; w przypadkach uzasadnionych rodzajem choroby zawiadomienie to może być wystawione na okres dłuższy;
b) dokładnie wypełniać odcinki kart porad;
c) najpóźniej do dnia 10-go każdego miesiąca składać wojewódzkiej władzy administracji ogólnej sprawozdania miesięczne wraz z odcinkami kart porad i ewentualnemi rachunkami.

(13) Lekarze umówieni są opłacani bądź za poszczególne porady i zabiegi według taksy ustalanej przez urzędy wojewódzkie w granicach norm niżej wskazanych, bądź w postaci miesięcznego ryczałtu. Umowa może przewidywać, że zabiegi wymienione w § 4 pkt. b) załącznika Nr. 1, będą wykonywane w granicach ryczałtu, bez osobnego wynagrodzenia za nie; w tych przypadkach pkt. b) winien być w umowie skreślony.

(14) Normy wynagrodzenia za porady i zabiegi lekarskie ustala się w wysokości następującej:

1) Za porady, udzielane w mieszkaniu lekarza lub w przychodni: — do 6 zł za godzinę pracy.

Wzwiązku z powyższem ustala się orjentacyjne liczby porad, udzielanych w ciągu godziny:

a) dla lekarzy chorób wewnętrznych, chirurgicznych, dziecięcych, kobiecych, nerwowych i psychicznych — 6 chorych na godzinę;
b) dla lekarzy chorób oczu, ucha, gardła i nosa oraz chorób wenerycznych i skórnych — 8 chorych na godzinę.

Liczby te należy uważać jako wskaźnik przy obliczaniu liczby godzin, przepracowanych przez lekarza w ciągu miesiąca.

Przykład I. Lekarz chorób wenerycznych udzielił w ciągu miesiąca 310 porad, wynagrodzenie zatem jego ma wynosić przy opłacie 6 zł za godzinę:

$$\frac{310\times 6}{8} = \frac{1860}{8} = 232 \text{ zł } 50 \text{ gr}$$

Przykład II. Lekarz chorób dziecięcych udzielił w ciągu miesiąca 225 porad, wynagrodzenie jego więc wynosi za miesiąc:

$$\frac{225\times 6}{6} = 225 \text{ zł}$$

2) Za poradę lekarza u chorego:

a) w Warszawie . . . . . . do 3,50 zł

b) w Łodzi, we Lwowie, w Katowicach, w Krakowie, w Poznaniu, w Wilnie i w Gdyni „ 3,— „

Wynagrodzenie lekarza, określone w pkt. a) i b), obejmuje łącznie honorarjum wraz z ewent. kosztem przejazdu lekarza do chorego oraz opłatą za czas, zużyty przez lekarza przy wykonywaniu swych czynności, związanych z udzieleniem porady),

c) w pozostałych miejscowościach . . . . „ 2,50 „

i gdy odległość chorego od miejsca zamieszkania lekarza wynosi ponad 3 km., do powyższej opłaty dolicza się za każde pół godziny czasu, zużytego na przejazd . . . . „ 1,50 „

a ponadto koszt przejazdu do chorego (ust. 72);

3) Za poradę lekarza u chorego w nocy między godz. 22 i 7-mą, gdy lekarz otrzymał wezwanie w tym czasie, wynagrodzenie, wskazane w pkt. 2) podwyższa się o 100%.

4) Za poradę, udzieloną w mieszkaniu chorego innym uprawnionym osobom chorym wynagrodzenie we wszystkich przypadkach oblicza się według pkt. 1).

5) Za zastrzyki przeciwbłonicze i wlewania dożylne związków pochodnych arsenobenzenowych . . „ 3,— „

Za inne zastrzyki . . . . . . „ 1,50 „

6) za drobne zabiegi chirurgiczne lub akuszeryjno - ginekologiczne (np. przecięcie ropnia, usunięcie resztek po poronieniu, tamponada pochwy, wprowadzenie przepukliny i t. p.) oraz za drobne zabiegi w zakresie chorób uszu, gardła, nosa i oka . . . . „ 5,— zł

7) Za większe zabiegi (np. opatrunki ustalające, nastawienie zwichnięcia, wypompowanie wysięku, skrobanka macicy it. p.) oraz za większe zabiegi w zakresie chorób uszu, gardła i nosa . . . . . „ 10,— „

8) a) Za zabiegi akuszeryjne, jak obrót płodu, nałożenie kleszczy, wymóżdżenie płodu i za duże zabiegi w zakresie chorób uszu, gardła i nosa . .

b) Za rozkawałkowanie płodu . „ 30,— „

9) Za zabiegi ortopedyczne u lekarza lub w domu chorego:

a) za łóżko gipsowe . . . . . „ 20,— „
b) za tutor gipsowy z pasem . . „ 15,— „
c) za tutor na rękę . . . . . „ 10,— „
d) za tutor na nogę . . . . . „ 15,— „
e) za tutor z gorsetem na rękę „ 20,— „
f) za gorset gipsowy . . . . . „ 20,— „
g) forma gipsowa na gorset . . „ 20,— „
h) za formę gipsową na aparat na kończynę dolną bez pasa „ 15,— „
i) za formę gipsową na aparat na kończynę dolną z pasem . „ 20,— „
j) za formę gipsową na aparat na kończynę górną . . . . . „ 15,— „

(do wszystkich wyżej wskazanych opłat w pkt. od 5) do 9) włącznie nie dolicza się osobnego wynagrodzenia za czas, zużyty przez lekarza przy wykonywaniu swych czynności, przytem do opłat za zabiegi, dokonywane podczas następnych wizyt po wizycie pierwszej, nie dolicza się opłaty za wizytę).

(15) Wysokość wynagrodzenia ryczałtowego lekarza umówionego nie powinna zasadniczo przewyższać kwoty, jaką dany lekarz otrzymywał by po obliczeniu udzielonych przez niego porad i zabiegów lekarskich według opłat, ustalonych na podstawie ust. (14) pkt. 1. Ustalone umową

wynagrodzenie ryczałtowe lekarzy winno być raz do roku sprawdzane w drodze obliczenia przeciętnej miesięcznej liczby porad i zabiegów, jaką dany lekarz udzielił w ciągu tego czasu.

(16) W przypadku, gdyby wynagrodzenie ryczałtowe przewyższało kwotę, jaką należałoby wypłacić lekarzowi według zasad, ustalonych w ust. (14) pkt. 1, nalezy umowę z nim rozwiązać i zawrzeć nową o wynagrodzeniu, ustalonem drogą obliczeń na wyżej wymienionej zasadzie.

(17) Umowy zlecenia (p. zał. 2) zgodnie z postanowieniami art. 9, 32 i 90 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) podlegają tylko opłacie stemplowej w wysokości 0,2% sumy umówionego wynagrodzenia. Z uwagi na to, że suma wynagrodzenia z tytułu takiej umowy nie jest wiadoma przy jej zawieraniu, opłata stemplowa winna być uiszczana ratami, w miarę wypłacania należności lekarzom, zgodnie z przepisami §§ 9, 10 i 15 instrukcji z dnia 21 grudnia 1932 r., wydanej przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, w sprawie opłat stemplowych od pism, wiążących się z umowami, zawieranemi przez urzędy państwowe, oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski r. 1933 Nr. 21, poz. 28).

(18) W myśl przepisów, wymienionych w ust. (17), należy:

1) umieścić na obu egzemplarzach umowy zaświadczenie w brzmieniu, podanem we wzorze umowy (p. zał. 2), zgodnie z § 9 wymienionej w ust. (17) instrukcji;
2) wydać zgodnie z § 10 wymienionej w pkt. 1) instrukcji odzielną decyzję w której poza dokładnem określeniem umowy, stanowiącej przedmiot opłaty, powinno być zaznaczone, że raty należności Skarbu Państwa będą:
   a) obliczane w wysokości 0,2% każdorazowego rachunku;
   b) potrącane przy wypłatach należności, przypadającej lekarzowi, przyjmującemu zlecenie;
   c) uiszczane przez naklejanie znaczków stemplowych na rachunkach;
3) urzędy wojewódzkie (Komisarjat Rządu na m. Warszawy) treść decyzji powinny uwidocznić w pamiętniku należności biernych oraz w kolumnie „uwagi" umieszczać odpowiednią adnotację, a to zgodnie z postanowieniami § 15 ust. 1 lit. a) i ust. 3 pkt. 3 wyżej wymienionej instrukcji.

Lekarzowi, z którym zawarto umowę zlecenia, należy przy doręczaniu odpisu umowy również doręczyć odpis decyzji, wymienionej w ustępie niniejszym pkt. 2).

Do § 4.

(19) Urzędy państwowe otrzymują karty porady z Ministerstwa Opieki Społecznej za pośrednictwem urzędów wojewódzkich (Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę).

(20) Karty porady w poszczególnych urzędach wydają funkcjonarjusze upoważnieni do tego przez ich władzę służbową.

(21) Przy wydawaniu kart porad dla niższych funkcjonarjuszów państwowych, szeregowych policji państwowej i straży granicznej należy na karcie porady wyraźnie zaznaczyć powyższy ich charakter służbowy, niezależnie od funkcyj, przez nich pełnionych.

(22) Władze szkolne, z uwagi na warunki miejscowe, mogą upoważnić płatników do wydawania kart porad.

(23) Wszystkie rubryki w kartach porad powinny być dokładnie wypełniane. Urzędnicy, którzy wydają karty porady, są odpowiedzialni za właściwe wydawanie i wypełniani kart porady; w związku z tem winni oni w szczególności każdorazowo sprawdzić, czy danej osobie przysługuje prawo do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej na częściowy koszt Skarbu Państwa. W razie wątpliwości, czy danej osobie służy prawo do tej pomocy lekarskiej, winni oni na odwrotnej stronie odcinka karty porady, pozostającego w urzędzie, odebrać pisemną deklarację funkcjonarjusza, otrzymującego kartę porady, że danej osobie służy prawo do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej i że nie zachodzą żadne okoliczności, które powodują wygaśnięcie tego prawa.

(24) Urzędnicy upoważnieni do wydawania kart porad, powinni prowadzić spis lekarzy i położnych umówionych, ze wskazaniem ich adresów i godzin przyjęć.

(25) Informacyj w przypadkach nagłych w nocy udziela urzędnik dyżurny urzędu wojewódzkiego (Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę) lub starostwa powiatowego, który powinien mieć wszelkie potrzebne do tego dane.

(26) Funkcjonarjusz państwowy, jeżeli bierze kartę porady dla członka swej rodziny, powinien podpisać oświadczenie na odcinku karty, pozostającym w urzędzie, że dana osoba nie podlega ubezpieczeniu na wypadek choroby w ubezpieczalni społecznej i nie ma prawa do ko-

rzystania z pomocy lekarskiej na koszt Skarbu Państwa na innej podstawie; takie samo oświadczenie powinien podpisać emeryt, gdy bierze kartę porady dla siebie.

Do § 6.

(27) Potrzebę nabycia protezy lub aparatu ortopedycznego potwierdza wojewódzka władza administracji ogólnej na podstawie zaświadczenia lekarza specjalisty lub odpowiedniego zakładu leczniczego oraz ustala wykaz zakładów ortopedycznych na swym obszarze, umówionych do dostarczania protez i aparatów ortopedycznych na częściowy koszt Skarbu Państwa. (Wytyczne do umowy i zobowiązania na dostawę protez i aparatów ortopedycznych załącza się (zał Nr. 3).

(28) Za zabieg ortopedyczny, dokonany w domu lub u lekarza, Skarb Państwa opłaca należność według taksy, określonej w pkt. 9) do § 3 instrukcji niniejszej. Jeżeli zabieg ortopedyczny został dokonany podczas leczenia szpitalnego, Skarb Państwa nie dopłaca ponad 75% dziennej taksy szpitalnej opłat dodatkowych.

(29) Na częściowy koszt Skarbu Państwa (50% podanych cen) można nabywać następujące protezy i aparaty ortopedyczne:

		do złotych:
1.	Proteza — szczudło podudzia . .	140,—
2.	Proteza — szczudło uda	160,—
3.	Proteza — szczudło po wyłuszczeniu uda	170,—
4.	Aparat gilzowy na kończynę dolną z zamkiem lub bez (stan po złamaniu uda lub podudzia, stawy wrzekome)	140,—
4a.	Aparat opaskowy na kończynę dolną z zamkiem lub bez (porażenie kończyny)	140,—
5.	Aparat gilzowy na kończynę dolną z zamkiem lub bez (brak zrostu szyjki kości udowej, stawy wrzekome w górnej części uda)	170,—
6.	Aparat gilzowy ustalający podudzie (staw wrzekomy goleni)	125,—
6a.	Aparat opaskowy na podudzie (częściowe porażenie mięśni podudzia) .	125,—
7.	Aparat opaskowy na podudzie, ustalający stopę (wykrzywienie stopy lub porażenie)	80,—
8.	Aparat ustalający i odciążający staw skokowy	85,—
9.	Aparat ustalający i odciążający staw kolanowy	120,—
10.	Aparat ustalający i odciążający staw biodrowy (stany zapalne stawu	150,—
11.	Wkładka do stopy — indywidualna .	7,50
12.	Aparat ustalający staw łokciowy lub nadgarstkowy	45,—
13	Gilza ustalająca staw kolanowy . .	80,—
14.	Obuwie ortopedyczne	45,—
15.	Kula	7,—
16.	Gorset ortopedyczny (stany chorobowe kręgów i t. p.)	150,—
17.	Kołnierz — „gorset" (sprawy zapalne lub pourazowe w szyjowych kręgach	60,—

Do § 7.

(30) Zakres zabiegów fizykoterapeutycznych i badań djagnostycznych ustala się w sposób następujący, z jednoczesnem wskazaniem górnej granicy taksy, jaką określą wojewódzkie władze administracji ogólnej:

1	naświetlanie lampą kwarcową	do	2,—	zł
2)	naświetl. promieniami Roentgena (1 seans)	„	4,—	„
3)	naświetlanie lampą Sollux . .	„	2,—	„
4)	„ „ Vitalux . .	„	2,—	„
5)	nagrzewanie diatemją	„	3,—	„
6)	przegrzewanie pelvitermem . .	„	3,—	„
7)	kąpiel elektryczna świetlna całkowita	„	3,—	„
8)	kąpiel elektryczna świetlna częściowa	„	1,—	„
9)	zdjęcia chirurgiczne za kliszę małą	„	8,—	„
10)	zdjęcie chirurgiczne, za kliszę średnią	„	10,—	„
11)	zdjęcie chirurgiczne, za kliszę dużą	„	12,—	„
12)	zdjęcie przewodu pokarmowego	„	39,—	„
13)	zdjęcie żołądka	„	20,—	„
14)	„ żołądka i dwunastnicy	„	25,—	„
15)	„ dróg moczowych (nerek, moczowodów i pęcherza) . .	„	30,—	„
16)	zdjęcie jednej nerki	„	12,—	„
17)	prześwietlenie klatki piersiowej	„	4,—	„
18)	prześwietlenie klatki piersiowej z roentgenogramem na kliszy papierowej	„	10,—	„
19)	prześwietlenie klatki piersiowej z roentgenogramem na błonie filmowej	„	15,—	„
20)	salpingografja z wlewaniem .	„	35,—	„
21)	cholecystografja wraz z badaniem czynnościowem	„	36,—	„
22)	pyelografja	„	36,—	„
23)	badanie treści żołądkowej, moczu, kału, nalotu i wydzieliny na gonokoki	„	2,—	„

24) badanie wydzieliny na krętki blade i krwi na odczyn Wassermanna . . . . „ 3,— zł
25) badanie morfologiczne krwi . „ 4,— „
26) odczyn Ascheim-Zondeka . . „ 20,— „
27) autoszczepionka . . . . „ 10,— „

(31) Naświetlania solluxem, vitaluxem i lampą kwarcową mogą być dokonywane jedynie w czasie od 15 października do 1 maja; ograniczenie powyższe nie dotyczy przypadków gruźlicy chirurgicznej.

(32) Badania dla celów diagnostycznych, wymienione w ust. (30) pkt. 23—25, dopuszczalne są na zlecenie lekarza umówionego; konieczność pozostałych badań djagnostycznych powinna być stwierdzona przez lekarza powiatowego.

(33) Za zabiegi fizykoterapeutyczne i badania djagnostyczne, dokonane w czasie leczenia szpitalnego, Skarb Państwa nie opłaca dodatkowych kosztów poza 75% taksy szpitalnej; w przypadkach leczenia ambulatoryjnego Skarb Państwa pokrywa 50% taksy, ustalonej przez urzędy wojewódzkie (Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę) (ust. 30).

Zabiegi fizykoterapeutyczne oraz badania diagnostyczne na częściowy koszt Skarbu Państwa powinny być dokonywane w pierwszym rzędzie w przychodniach państwowej pomocy lekarskiej, Państwowym Zakładzie Higjeny lub jego oddziałach, w ośrodkach zdrowia, w braku tych — w szpitalach publicznych i zakładach leczniczych uznanych lub przychodniach, prowadzonych przez szpitale i te zakłady lecznicze, oraz w ubezpieczalniach społecznych za zgodą tych ubezpieczalni.

(35) W przypadkach wyjątkowych, gdy na poszczególnych obszarach niema zakładów leczniczych lub instytucyj, wymienionych w ustępie poprzednim, bądź gdy w zakładach lub instytucjach tych nie dokonywa się zabiegów i badań wyżej wyszczególnionych, wojewódzka władza administracji ogólnej może za zgodą Ministerstwa Opieki Społecznej umówić inne zakłady, instytucje lub osoby.

Do § 8.

(36) Do przyjmowania funkcjonarjuszów państwowych i członków ich rodzin na leczenie na koszt Skarbu Państwa są uprawnione przez Ministerstwo Opieki Społecznej poza szpitalami publicznemi następujące zakłady lecznicze:

1. Wszystkie szpitale wojskowe oraz sanatorja, przeznaczone dla chorych na gruźlicę lub zagrożonych nią.
2. Wszystkie kliniki uniwersyteckie.
3. Klinika Akademji Stomatologicznej w Warszawie.
4. Szpital dla dzieci przy ul. Kopernika 43 w Warszawie.
5. Szpital Polskiego Czerwonego Krzyża w Warszawie.
6. Szpital Ewangelicki w Warszawie.
7. Szpital Ubezpieczalni Społecznej (ortopedja) w Warszawie.
8. Zakład leczniczy SS. Elżbietanek w Warszawie.
9. Instytut Radowy im. M. Skłodowskiej-Curie w Warszawie.
10. Szpital im. Bersonów i Baumanów w Warszawie.
11. Sanatorjum dla dzieci św. Tadeusza w Ciechocinku.
12. Sanatorjum przeciwgruźlicze w Rudce.
13. Sanatorjum przeciwgruźlicze miejskie w Otwocku.
14. Policyjny Dom Zdrowia w Otwocku.
15. Szpital Polskiego Czerwonego Krzyża w Białymstoku.
16. Szpital Dzieciątka Jezus dla dzieci w Lublinie.
17. Policyjny Dom Zdrowia w Busku.
18. Kolonja lecznicza dla dzieci im. Rektora Dr. J. Brudzińskiego w Busku.
19. Szpital Kolejowy w Wilnie.
20. Miejski Zakład Komitetu dla zwalczania raka w Wilnie.
21. Kolonja Opieki Rodzinnej nad psychicznie chorymi w Wilnie.
22. Szpital Polskiego Czerwonego Krzyża w Równem.
23. Szpital Polskiego Czerwonego Krzyża w Zdołubunowie.
24. Sanatorjum dla płucno - chorych Ubezpieczalni Społecznej w Worochcie.
25. Zakład ortopedyczny Ubezpieczalni Społecznej we Lwowie.
26. Sanatorjum dla gruźlików w Hołosku Wielkiem pod Lwowem.
27. Policyjny Dom Zdrowia w Tatarowie (pow. Nadwórniański).
28. Szpital Ubezpieczalni Społecznej w Krakowie.
29. Dom Zdrowia Ubezpieczalni Społecznej w Bystrej.
30. Dom Zdrowia Stow. Urzędników Państwowych w Zakopanem.

31. „Sanato“ Zw. Pracowników Poczt i Telegrafów w Zakopanem.
32. Policyjny Dom Zdrowia w Zakopanem.
33. Dziecięcy Zakład Leczniczy Uniw. Jagiellońskiego w Zakopanem.
34. Sanatorjum Polskiego Czerwonego Krzyża w Zakopanem.
35. Sanatorjum Zw. Pol. Naucz. Szkół Powszechnych w Zakopanem.
36. Dom Zdrowia „Modrzejów“ w Zakopanem.
37. Sanatorjum „Odrodzenie“ w Zakopanem.
38. Sanatorjum Akademickie w Zakopanem.
39. Zakład dla dzieci św. Józefa w Poznaniu.
40. Zakład ortopedyczny im. B. J. Gąsiorowskiego w Poznaniu.
41. Lecznica dla chorych płucnych w Smukale pod Bydgoszczą.
42. Dom Zdrowia (prewentorjum) dla dzieci w Ustroniu (pow. kępiń[illegible], poczta Opatów n/Prosną).
43. Sanatorjum Ubezpieczalni Społecznej „Staszicówka“ w Ludwikowie, (pow. śremski).
44. Lecznica dla chorych płucnych w Kowanówku (pow. obornicki).
45. Nadto na terenie województwa śląskiego, poznańskiego, pomorskiego, łódzkiego, kieleckiego i w. m. Gdańska wojewódzka władza administracji ogólnej jest upoważniona aż do odwołania do traktowania narówni z zakładami leczniczemi uznanemi niektórych szpitali kongregacyjnych i ubezpieczalni społecznych.

(37) Urzędom właściwym do regulowania należności zakładów leczniczych za leczenie osób, wymienionych w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych, jest ten urząd wojewódzki (Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę), na którego terenie odbyło się leczenie. Do wypłacania zaś przyznanego zwrotu kosztów leczenia funkcjonarjuszowi państwoowemu lub członkowi jego rodziny jest obowiązany ten urząd wojewódzki, na którego terenie mieszka osoba, której zwrot kosztów leczenia przyznano.

(38) Za leczenie w szpitalu publicznym lub w zakładzie leczniczym uznanym Skarb Państwa poza 75% dziennej taksy szpitalnej żadnych innych kosztów nie zwraca.

(39) Przy ustalaniu przeciętnej opłat dziennych szpitali publicznych, którą ogłaszają urzędy wojewódzkie w Dziennikach Wojewódzkich, może być uwzględniona różnica w opłacie na oddziałach chirurgicznych w stosunku do innych oddziałów, stosownie do taks, istniejących w szpitalach publicznych danego województwa.

(40) Udzielania zapomóg na leczenie z kredytów państwowej pomocy lekarskiej rozporządzenie Rady Ministrów nie przewiduje.

Do § 9.

(41) Kierowanie na leczenie na koszt Skarbu Państwa do szpitali publicznych lub zakładów leczniczych uznanych może odbywać się wyłącznie z pomocą kart skierowania, dostarczanych przez wojewódzkie władze administracji ogólnej, według wzoru, ustalonego przez Ministerstwo Opieki Społecznej.

(42) Urzędy, które wydają karty skierowania, są obowiązane prowadzić w oddzielnych skorowidzach alfabetycznych dokładną ich ewidencję według niżej podanego wzoru:

L. p.	Imię i nazwisko	Urząd	Otrzymuje	Dokąd skierowano	Na jaki czas	Nr. karty	Uwagi
	(osoby chorej)	w którym pracuje osoba, biorąca kartę porady	sam, żona, dziecko				

(43) Do wystawiania kart skierowania nie są uprawnieni lekarze umówieni, wydają oni jedynie zaświadczenia o potrzebie umieszczenia danego chorego w zakładzie leczniczym; na podstawie tego zaświadczenia kartę skierowania do szpitala wydaje zasadniczo lekarz powiatowy, właściwy według miejsca urzędowania funkcjonarjusza. W razie niemożności wydania karty skierowania przez właściwego lekarza powiatowego, kartę taką może wydać inny lekarz powiatowy, zawiadamiając o tem jednocześnie właściwego lekarza powiatowego z podaniem danych, wymienionych we wzorze ust. (42).

(44) W Warszawie, wobec specjalnych warunków miejscowych, wskazane wyżej funkcje lekarza powiatowego spełnia Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę.

(45) Chorych na gruźlicę lub zagrożonych nią w razie istotnej potrzeby kierują na podstawie odpowiednich świadectw lekarskich do uznanych specjalnych zakładów leczniczych, znajdujących się w miejscowościach uzdrowiskowych, Naczelnicy Wydziałów Zdrowia (Pracy, Opieki i Zdrowia) lub Kierownicy Oddziałów Zdrowia, właściwi dla miejsca urzędowania funkcjonarjusza.

(46) Jednoczesne przebywanie w jednej i tej samej miejscowości uzdrowiskowej funkcjonarjusza państwowego wraz z członkiem jego rodziny lub dwu naraz członków rodziny jednego funkcjonarjusza bez każdorazowej zgody Ministerstwa Opieki Społecznej nie jest dozwolone.

(47) Lekarz, wystawiający kartę skierowania powinien dokładnie wypełnić wszystkie jej rubryki, zaznaczając przypuszczalny okres leczenia w zakładzie leczniczym i na której klasie (§ 8 ust. 2). Przy wręczaniu karty skierowania lekarz jest obowiązany pouczyć, iż przed umieszczeniem chorego w zakładzie, wskazanym na karcie, należy porozumieć się z zarządem tego zakładu co do wolnego miejsca i warunków przyjęcia. Skarb Państwa nie odpowiada za nieprzyjęcie chorego przez wymieniony zakład z powodu niezarezerwowania sobie w nim miejsca przez chorego.

(48) Z Policyjnych Domów Zdrowia mogą korzystać tylko funkcjonarjusze Policji Państwowej i członkowie ich rodzin, przytem do Policyjnego Domu Zdrowia w Otwocku, Zakopanem i Tatarowie mogą być kierowani wyłącznie chorzy na swoiste cierpienia dróg oddechowych.

(49) Koszty umieszczenia i leczenia w zakładach dla umysłowo chorych emerytowanych funkcjonarjuszów państwowych chorych umysłowych są pokrywane na podstawie postanowień art. 42 ustawy z dnia 11 grudni a1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160) nie z kredytów państwowej pomocy lekarskiej, lecz z kredytów Ministerstwa Skarbu. Tryb postępowania przy umieszczaniu chorego umysłowo emerytowanego funkcjonarjusza w zakładzie dla umysłowo chorych regulują postanowienia §§ 35 i 36 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 513). Do czasu zakończenia tego postępowania wymienionym wyżej chorym przysługuje prawo korzystania z państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych na zasadach ogólnych.

(50) Poza przypadkami nagłemi szpitale publiczne i zakłady lecznicze uznane nie mogą przyjmować funkcjonarjuszów państwowych, członków ich rodzin i emerytów państwowych na leczenie na koszt Skarbu Państwa bez karty skierowania.

(51) Od osób, posiadających karty skierowania, zakłady lecznicze pobierają jedynie tę część kosztów leczenia, która nie jest pokrywana przez Skarb Państwa.

(52) O ile zgłoszenie o wydanie karty skierowania zostało dokonane już w czasie pobytu chorego w zakładzie leczniczym, lekarz powiatowy winien wydać taką kartę po stwierdzeniu konieczności leczenia szpitalnego z terminem ważności jej od dnia otrzymania zgłoszenia o wydanie karty skierowania i leczenie będzie mogło się odbywać na zasadach ogólnych od tej daty

(53) W przypadku nagłego zachorowania (§ 9 ust. 2) żądanie wydania karty skierowania winno być zgłoszone u lekarza powiatowego najpóźniej w ciągu 7 dni od dnia umieszczenia w zakładzie leczniczym; gdyby lekarz powiatowy wydał kartę skierowania z opóźnieniem, winna ona być wydana z datą ważności od dnia umieszczenia w zakładzie leczniczym, o ile zgłoszenie nastąpiło w terminie 7-dniowym; w razie przeciwnym należy stosować postanowienia ust. 52.

(54) O ile w przypadku nagłego zachorowania przekroczenie 7-dniowego terminu dostarczenia zakładowi leczniczemu karty skierowania nastąpiło z powodu przeszkód nie do przezwyciężenia, mogą być zastosowane analogicznie postanowienia art. 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) i koszty leczenia mogą być pokry-

te od dnia umieszczenia chorego w zakładzie leczniczym.

Do § 10.

(55) Przedłużenie czasu leczenia w zakładach leczniczych poza okres, wskazany na karcie skierowania, może być udzielone z uwzględnieniem postanowień § 10 na umotywowany wniosek zakładu leczniczego drogą wystawiania nowych kart skierowania:

1) dla leczenia szpitalnego przez lekarza powiatowego, który wydał pierwszą kartę skierowania,

2) dla leczenia w sanatorjum (prewentorjum) w miejscowościach uzdrowiskowych przez lekarza powiatowego, właściwego terytorjalnie dla danego uzdrowiska, po uprzedniem uzyskaniu zgody Naczelnika Wydziału Zdrowia (Pracy, Opieki i Zdrowia) lub Kierownika Oddziału Zdrowia, który wydał pierwszą kartę skierowania.

Wnioski zakładu leczniczego powinny być przedkładane przed upływem terminu, wskazanego w poprzedniej karcie skierowania:

a) w przypadkach, wymienionych wyżej w pkt. 1) — na 5 dni,

b) w przypadkach, wymienionych wyżej w pkt. 2) — na 7 dni.

(56) Wszelkie podania o przedłużenie okresu leczenia szpitalnego lub sanatoryjnego poza dozwolony rozporządzeniem termin 6 względnie 3-ch miesięcy w ciągu roku kalendarzowego, powinny być załatwiane odmownie we własnym zakresie działania właściwego Urzędu.

Do § 11.

(57) Pomocy położniczej w mieszkaniu rodzącej udzielają na podstawie karty porady położne umówione.

(58) Za przyjęcie porodu wraz z opieką w okresie połogu położna umówiona otrzymuje wynagrodzenie w wysokości, ustalanej przez wojewódzkie władze administracji ogólnej. Wynagrodzenie to nie może przekraczać sumy 40 zł. w Warszawie, 30 zł w pozostałych miastach wojewódzkich i 25 zł w innych miejscowościach.

(59) W razie stwierdzenia, że rodząca mogła skorzystać z pomocy położniczej w ramach organizacji państwowej pomocy lekarskiej, a mimo to z niej nie skorzystała, koszty porodu nie będą zwracane przez Skarb Państwa.

Do § 12.

(60) Funkcje lekarza powiatowego w zakresie przyznawania ulg na kąpiele i zabiegi balneoterapeutyczne w państwowych zakładach zdrojowych pełni lekarz zdrojowy tego zakładu.

(61) Rozporządzenie nie przewiduje ulg kąpielowych na koszt Skarbu Państwa w zakładach zdrojowych niepaństwowych.

Do § 13.

(62) Za lekarstwa:

1) objęte lekospisem, ustalanym przez Ministerstwo Opieki Społecznej, przepisane na druczkach receptowych, zaopatrzonych w prostokątną pieczęć urzędu wojewódzkiego (Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę), Skarb Państwa zwraca część należności w wysokości, określonej rozporządzeniem Rady Ministrów,

2) nieobjęte lekospisem, całkowitą należność aptek pokrywa funkcjonarjusz.

(63) Pod podpisem swoim lekarz umówiony powinien odcisnąć swą prywatną pieczęć. Wojewódzka władza administracji ogólnej może zwrócić funkcjonarjuszowi państwowemu częściowy koszt leków, objętych lekospisem, a nieprzepisanych w sposób, określony w ust. (62), pkt. 1), o ile stwierdzi niemożność zastosowania się lekarza umówionego do tych przepisów.

(64) We wszystkich przypadkach, wymienionych w ust. (62), apteki są obowiązane przy obliczaniu przypadającej im należności udzielić zgodnie z przepisami § 16 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 29 marca 1934 r. o określaniu cen aptecznych (Dz. U. R. P. Nr. 62 poz. 522) rabatu w wysokości 25% od receptury, zaś 10% od środków leczniczych, przepisanych nie w formie recepty (sprzedaży odręcznej), specyfików i środków opatrunkowych.

(65) Lekospis, wymieniony w ust. (62), poza wykazem leków, dozwolonych do zapisywania na rachunek Skarbu Państwa dla funkcjonarjuszów państwowych przez lekarzy umówionych, określi również zasady przepisywania i wydawania środków leczniczych.

(66) Do czasu wydania przez Ministerstwo Opieki Społecznej wykazu specyfików za krajowy specyfik farmaceutyczny należy uważać środek leczniczy w opakowaniu, przeznaczonem do bezpośredniego użytku publiczności, na którego wyrób i obrót posiada zezwolenie firma krajowa i który jest wyrabiany całkowicie w kraju.

(67) Przez leki i środki opatrunkowe, które lekarz umówiony może użyć na koszt Skarbu Państwa w przychodni lub gabinecie lekarskim, uznanym przez wojewódzką władzę admi-

nistracji ogólnej, należy rozumieć tylko najprostsze leki i środki, jak jodyna, eter, alkohol skażony, maści zwykłe, wata, lignina, gaza i t. p., natomiast nie należy rozumieć leków i środków, przepisanych choremu do jego użytku indywidualnego.

(68) Straty, wynikłe dla Skarbu Państwa z powodu wydania przez aptekę na rachunek tegoż Skarbu leków, nieobjętych lekospisem, ponosi lekarz, który ten lek zapisał, na druczku, zaopatrzonym w dodatkową pieczęć urzędu wojewódzkiego.

(69) Do przeprowadzenia retaksacji recept powołuje się inspektorów farmaceutycznych bądź rzeczoznawców, w przypadkach, gdy zakres obowiązków inspektora farmaceutycznego nie pozwala mu na retaksację. Na wynagroodzenie za tę pracę przeznacza się 2½% sumy, wystawionej na rachunkach aptek.

Do § 14.

(70) Wskazane jest, aby wojewódzkie władze administracji ogólnej na podstawie postanowień § 14 organizowały i utrzymywały w większych miastach we własnym zakresie działania gabinety lekarskie, oparte na zasadzie samowystarczalności, w których chorzy funkcjonarjusze państwowi i członkowie ich rodzin mogliby korzystać za minimalną opłatą z pomocy lekarskiej nie objętej niniejszem rozporządzeniem.

Do § 15.

(71) Taksę za przejazdy (w obie strony) lekarzy umówionych do obłożnie chorych oraz przewóz obłożnie chorych do lekarza lub zakładu leczniczego (w jedną stronę) ustalają urzędy wojewódzkie (Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę).

Do § 16.

(72) Koszty leczenia funkcjonarjusza państwowego, który uległ nieszczęśliwemu wypadkowi w czasie i wskutek pełnienia obowiązków służbowych, Skarb Państwa pokrywa w wysokości 100% kosztów świadczeń lekarskich, które są przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów.

(73) Stwierdzenie, że nieszczęśliwy wypadek nastąpił w czasie i wskutek pełnienia służby, winno być dokonane przez powiatową władzę administracji ogólnej na podstawie wyników dochodzenia, przeprowadzonego przez władzę służbową danego funkcjonarjusza.

Do § 17.

(74) Rachunki, związane z państwową pomocą lekarską, powinny być przed wystawieniem asygnaty sprawdzone przez Wydział Zdrowia (Pracy, Opieki i Zdrowia).

Do § 18.

(75) Za leczenie, które zostało przeprowadzone poza granicami Państwa Polskiego, Skarb Państwa nie zwraca żadnych kosztów.

Postanowienia końcowe.

(76) Postanowienia ust. (75) nie mają zastosowania na obszarze W. M. Gdańska. Uprawnienia wojewódzkiej władzy administracji ogólnej oraz lekarzy powiatowych, wynikające z przepisów rozporządzenia Rady Ministrów oraz z instrukcji niniejszej, na obszarze W. M. Gdańska przysługują Generalnemu Komisarzowi R. P. w Gdańsku.

(77) W związku z koniecznością posiadania przez Ministerstwo szczegółowych danych o rodzaju i wysokości sum, wydatkowanych na cele pomocy lekarskiej, zarządzam nadsyłanie przez urzędy wojewódzkie (Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę) sprawozdań kwartalnych według załączonego wzoru (p. zał. 4) najdalej w dwa miesiące po upływie każdego kwartału; w sprawozdaniach tych należy dokładnie wyszczególniać wszystkie dane, wskazane we wzorze.

(78) Instrukcja niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia, z którym tracą moc obowiązującą:

1. instrukcja Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 27 lipca 1934 r., (Nr. Zn. 30/a/68/1);

2. zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 lutego 1927, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli, w sprawie kontroli wpływów za wydane pracownikom państwowym karty porady lekarskiej (Monitor Polski Nr. 58, poz. 128);

3. okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych Nr. 126 z dnia 13 lipca 1928 Nr. OP. 40-1/R-28 (Zbiór zarz. Min. Spraw Wewn. str. 668);

4. pismo okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 8 maja 1930 r. Nr. Z. O. 1633/30 w sprawie sprawozdań rocznych państwowej pomocy lekarskiej.

Minister:
(—) Jerzy Paciorkowski.

———

278.

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 29 kwietnia 1935 r.

o ruchu autobusów na obszarze Województwa Poznańskiego i o miejscach postoju w mieście Bydgoszczy.

Na podstawie art. 108 ust. lit. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19-go stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) łącznie z art. 3, art. 5 ust. 6 ustawy z dnia 7-go października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 36) § 53 rozporządzenia Ministra Komunikacji i Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 15-go stycznia 1933 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 9 poz. 55) oraz § 12 ust. 6 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 6-go lipca 1932 r. w sprawie wykonania ustawy o zarobkowym przewozie osób i towarów pojazdami mechanicznemi (Dz. U. R. P. Nr. 95 poz. 821) zarządzam co następuje:

§ 1.

Autobusami o których mowa w niniejszem rozporządzeniu są autobusy w zrozumieniu § 1 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 5-go sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 844), służące do publicznej komunikacji i wykonujące zarobkowy przewóz osób na jednej lub kilku linjach autobusowych i przyjeżdżające do miasta Bydgoszczy względnie wyjeżdżające z niego.

§ 2.

Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, wszystkim autobusom, o któych mowa w § 1 niniejszego rozporządzenia, wyznacza się jako jedyne miejsce postoju na obszarze miasta Bydgoszczy, Miejski dworzec autobusowy przy placu Kościeleckich.

Wszystkie autobusy muszą dojeżdżać do miejskiego dworca autobusowego i z niego wolno im jedynie wyjeżdżać.

Wyjazdy autobusów na linje z miejskiego dworca autobusowego mogą się odbywać w ramach zatwierdzonego i obowiązującego dla danego przedsiębiorstwa rozkładu jazdy.

Wyjazdy autobusów poza rozkładem jazdy są dopuszczalne w wyjątkowych wypadkach w formie wypuszczania drugiego autobusu w razie zachodzącej potrzeby, stwierdzonej i ustalonej przez kierownika ruchu, na dworcu.

Jako kryterjum dla zachodzącej potrzeby wypuszczania dodatkowego pojazdu należy przyjąć taką ilość osób, udających się w danym kierunku, że po zapełnieniu pojazdu, dla którego kurs jest przewidziany w rozkładzie, pozostaje jeszcze na dworcu grupa, z którą się opłaci przedsiębiorcy odbyć przewóz.

Wypuszczanie dodatkowych wozów w przewidywaniu frekwencji na przystankach warunkowych wzgl. linji jest niedopuszczalne.

Wóz dodatkowy winien wyjechać równocześnie z pojazdem głównym i powinien być zaopatrzony w umieszczony na widocznem miejscu napis: „Autobus dodatkowy" oraz kierowca tego autobusu winien być zaopatrzony w poświadczenie kierownika ruchu, stwierdzające, że autobus został wypuszczony jako dodatkowy.

Kierownik ruchu jest zobowiązany prowadzić ścisłą ewidencję dodatkową wyjazdów autobusów, obejmującą:

1) Nazwę przedsiębiorstwa,
2) Datę nadzwyczajnego wyjazdu
3) Oznaczenie kursu
4) Trasę dokładną
5) Charakterystykę wozu a) Nr. PZ. b) ilość miejsc
6) Uwagi.

Raz na kwartał (do 5 dnia następnego kwartału) odpis tej ewidencji winien przedłożyć kierownik ruchu Urzędowi Wojewódzkiemu dla dokonania wymiaru opłat na P. F. Dr.

§ 3.

Autobusom o których mowa w niniejszem rozporządzeniu, a przyjeżdżającym do miasta Bydgoszczy z pewnych określonych kierunków wzgl. wyjeżdżającym z miasta Bydgoszczy w pewnych określonych kierunkach, wyznacza się trasy przejazdu, któremi w obrębie miasta Bydgoszczy mają dojeżdżać do miejskiego dworca autobusowego względnie wyjeżdżać z niego oraz warunkowe przystanki na trasie w obrębie miasta Bydgoszczy.

Wyżej wymienione trasy przejazdu, wyznaczone warunkowe przystanki autobusów oraz regulamin o porządku i ruchu wewnętrznym na miejskim dworcu autobusowym w Bydgoszczy zawierają załączniki do niniejszego rozporządzenia.

Na warunkowych przystankach autobusowych winni przedsiębiorcy autobusowi korzystający z danego przystanku umieścić tablice na słupie o wysokości 1,50 m. na której za szkłem winny być umieszczone rozkłady jazdy autobusów, przystających na tym przystanku warunkowym.

Ustawienie tablicy następuje przez przedsiębiorców, korzystających z danego przystanku i na ich koszt w porozumieniu się i według wskazówek Zarządu Miejskiego w Bydgoszczy jako właściciela wzgl. administratora ulic miejskich.

§ 4.

Trasy przejazdu w obrębie miasta Bydgoszczy należy ściśle przestrzegać, wyjąwszy wypadków urzędowego zamknięcia pewnych ulic lub odcinków ulic względnie innych przejazdów (placów, mostów i t. d.), kiedy to autobusy winny korzystać z urzędowo wyznaczonych objazdów.

§ 5.

Na warunkowych przystankach wyznaczonych dla poszczególnych kierunków dozwolone jest zatrzymanie się autobusów, jedynie na czas niezbędny do wysiadania względnie wsiadania podróżnych względnie układania ręcznego bagażu osobistego.

Poza miejskim dworcem autobusowym oraz wyznaczonemi warunkowemi przystankami w obrębie miasta Bydgoszczy nie wolno się autobusom zatrzymywać za wyjątkiem wypadków spowodowanych siłą wyższą.

§ 6.

Niniejsze rozporządzenie wraz z załącznikami winno być przez przedsiębiorcę, eksploatującego dworzec autobusowy umieszczone w miejscu widocznem i dostępnem dla publiczności.

§ 7.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia karani będą w myśl przepisów działu IV ustawy z dnia 7. X. 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14. II. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 151).

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po ogłoszeniu go w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda:

w z. (—) Kaucki, wicewojewoda.

ZAŁĄCZNIK Nr. 1

do rozporządzenia Wojewody Poznańskiego z dn. 29 kwietnia 1935 r. o ruchu autobusów na obszarze Województwa Poznańskiego i o miejscach postoju autobusów w mieście Bydgoszczy.

Trasy

wyjazdów i przyjazdów autobusów na dworzec autobusowy w Bydgoszczy oraz warunkowe przystanki na obszarze miasta.

Grupa I.

Linje: Na Fordon, Chełmno przez Fordon i Czacze oraz Toruń przez Czarnowo.

Wyjazd: dworzec autobusowy Plac Kościeleckich, ul. Bernardyńska, Jagiellońska, Promenada i Fordońska.

Przyjazd: Fordońska, Promenada, Jagiellońska, Bernardyńska, Plac Kościeleckich i dworzec autobusowy.

Przystanki warunkowe: Promenada przy końcowym przystanku tramwajowym.

Grupa II.

Linje: Solec Kujawski przez Łęgnowo.

Wyjazd: dworzec autobusowy Plac Kościeleckich, Bernardyńska, Zbożowy Rynek, Toruńska.

Przyjazd: Toruńska, Zbożowy Rynek, Bernardyńska, Plac Kościeleckich, dworzec autobusowy.

Przystanki warunkowe: ul. Toruńska nr. 308 (przy Hucie Szklanej), ul. Bełzka róg ul. Toruńskiej.

Grupa III.

Linje: Topolinek, Gruczno, Świecie.

Wyjazd: dworzec autobusowy, Bernardyńska, Jagiellońska, Gdańska.

Przyjazd: Gdańska, Jagiellońska, Bernardyńska, dworzec autobusowy.

Przystanki warunkowe: Gdańska róg. gen. Bema.

Grupa IV.

Linje: Nakło — Wyrzysk — Łobżenica (Koronowo — Wierzchucin — (Mąkowarsko oraz Mrocza — Więcbork — Sępolno).

Wyjazd: dworzec autobusowy, Plac Kościeleckich, Bernardyńska, Jagiellońska, Marsz. Focha, Św. Trójcy, Grunwaldzka.

Przyjazd: Grunwaldzka, Św. Trójcy, Kordeckiego, Marsz. Focha, Jagiellońska, Bernardyńska, Plac Kościeleckich, dworzec autobusowy.

Przystanki warunkowe: Grunwaldzka róg Kanałowej.

Grupa V.

Linje: Szubin — Żnin przez Rynarzewo.

Wyjazd: dworzec autobusowy, Plac Kościeleckich, Bernardyńska, Wały Jagiellońskie, Nowy Rynek, Wełniany Rynek, Poznańska, Plac Poznański, Szubińska.

Przystanki warunkowe: Nowy Rynek, Plac Poznański.

Grupa VI.

Linje: Łabiszyn — Barcin przez Brzozę.

Wyjazd: dworzec autobusowy, Plac Kościeleckich, Bernardyńska, Zbożowy Rynek, Kujawska.

Przyjazd: Kujawska, Zbożowy Rynek, Bernardyńska, Kościeleckich, dworzec autobusowy.

Przystanki warunkowe: Kujawska narożnik Lwowskiej, Kujawska narożnik Rupienicy.

ZAŁĄCZNIK Nr. 2

do rozporządzenia Wojewody Poznańskiego z dn. 29 kwietnia 1935 r. o ruchu autobusów na obszarze Województwa Poznańskiego i o miejscach postoju autobusów w mieście Bydgoszczy.

Regulamin ruchu wewnętrznego na miejskim dworcu autobusowym przy pl. Kościeleckich w Bydgoszczy.

1. Wjazd na teren miejskiego dworca autobusowego i przebywanie tamże dozwolone jest tylko dla autobusów wymienionych w § 1 rozporządzenia Wojewody Poznańskiego z dnia 29 kwietnia 1935 r. o ruchu autobusów na obszarze Województwa Poznańskiego i o miejscach postoju autobusów w mieście Bydgoszczy.

   Wjazd i wyjazd oraz wewnętrzny ruch na dworcu reguluje kierownik ruchu względnie jego zastępca.

2. Prawo wstępu oraz przebywanie na terenie i w poczekalni dworca przysługuje poza obsługą komunikacji autobusowej — jedynie osobom wyjeżdżającym względnie przyjeżdżającym autobusami.

3. Autobusy przybywające na dworzec bądź z garażu bądź też z linji — muszą zająć miejsce, wyznaczone na postój dłuższy względnie miejsce wskazane doraźnie przez kierownika ruchu lub jego zastępcę.

4. Wzbronione są wszelkie zbędne manewrowania i rozjazdy autobusów na placu dworca.

5. Przejazdy oraz postoje autobusów po ulicach dozwolone są tylko w ramach koniecznego wypełnienia obowiązku, wynikającego z prawa posiadania koncesyj.

   Przejazdy te i postoje przewidziane są w załączniku Nr. 1 do zacytowanego w punkcie 1 niniejszego regulaminu rozporządzenia względnie wynikają z postanowień § 2 ust. 4 tegoż rozporządzenia.

6. Kierownik ruchu względnie jego zastępca, zatwierdzeni przez Urząd Wojewódzki w Poznaniu, w czasie pełnienia służby noszą na lewem ramieniu przepaskę z napisem „Kierownik ruchu".

7. Kierownik ruchu względnie jego zastępca ma prawo czuwania nad tem, aby autobusy, wyjeżdżające na linje były w odpowiednim stanie tak pod względem czystości wewnętrznej jak i zewnętrznej oraz bezpieczeństwa ruchu.

   W szczególności kierownik ruchu względnie jego zastępca jest uprawniony dbać o to, aby autobus wyjeżdżający na linje odpowiadał postanowieniom Regulaminu przewozu osób i ich bagażu autobusami i dorożkami samochodowemi (Załącznik Nr. 1 do rozporządzenia ministerjalnego z dnia 13. VIII. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 868) oraz innych przepisów dotyczących bezpieczeństwa i porządku ruchu.

   Autobusów nieodpowiadających wyżej wymienionym przepisom kierownik wzgl. jego zastępca ma prawo nie wypuszczać na linje, aż do czasu usunięcia zauważonych niedomagań.

   O każdorazowem wstrzymaniu wyjazdu autobusu z powodu niezastosowania się kierowców wzgl. właścicieli pojazdu do zarządzeń kierownika ruchu względnie z innej przyczyny winien kierownik ruchu względnie zastępca uczynić odnośną adnotację w księdze nieodbytych wyjazdów z których w końcu tygodnia winien przedłożyć bezpośrednio tut. Urzędowi Wojewódzkiemu raport, obejmujący wszystkie wypadki wstrzymanych względnie nieodbytych wyjazdów, z podaniem nazwy przedsiębiorstwa, kursu, oraz powodów, dla których wyjazd nie nastąpił.

8. Kierownik ruchu czuwa nad punktualnym przyjazdem, a w szczególności wyjazdem autobusów i obowiązany jest prowadzić ewidencję kursujących autobusów, opóźnień w przyjeździe i wyjeździe z podaniem powodów.

   Ewidencja ta może być prowadzona łącznie z ewidencją, o której mowa w ustępie ostatnim punktu poprzedniego i raporty na podstawie tej ewidencji mogą być przysyłane łącznie z raportem nieodbytych względnie wyjazdów wstrzymanych.

9. Każdy autobus wjeżdżający na teren dworca, względnie wyjeżdżający z niego, oddaje sygnały przy przejeździe przez chodnik.

   Na pięć minut przed wyjazdem oddają kierowcy dwukrotnie sygnały dla publiczności.

10. Autobusy wjeżdżają na dworzec i wyjeżdżają z dworca prawą stroną, zatrzymują się przed budynkiem dworca nie dłużej niż 5 m., poczem usuwają się przeznaczone miejsce postoju w myśl wskazówek kierownika ruchu.

11. Kierowcy autobusów obowiązani są na 15 minut przed odjazdem zgłosić autobusy gotowe do odjazdu. Dla autobusów mających na dworcu krótszy postój, obowiązuje natychmiast zgłoszenie po przyjeździe.

12. Czasy odjazdów i przyjazdów uregulowane są zatwierdzonemi przez Urzędy Wojewódzkie w Poznaniu i w Toruniu rozkładami jazdy przyczem na obszarze Województwa Poznańskiego i Pomorskiego obowiązuje czas nadawany przez stację „Radja Polskiego" a podany na zegarze na centralnym dworcu autobusowym.

13. Za używanie dworca autobusowego winni właściciele autobusów uiszczać do Głównej Kasy Miejskiej opłatę w wysokości 20 zł. miesięcznie od każdego autobusu, (opłata postojowa) ustanowioną przez Zarząd Miejski na podstawie art. 27 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11. VIII. 1922. (Dz. U. R. P. z roku 1932 Nr. 106, poz. 884) łącznie z art. 44 ustawy z dnia 23 III. 1933 r o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. Ust. R. P. Nr. 35, poz. 294).

14. Przez okoliczność niewykorzystania uprawnień przewidzianych niniejszym regulaminem dla kierownika ruchu, właściciele pojazdów nie są wolni od ciążącej na nich odpowiedzialności jak również są odpowiedzialni za ewent. szkody wynikłe z opóźnień, spowodowanych niedostosowaniem pojazdu do obowiązujących przepisów.

15. Wszystkie uprawnienia przysługujące kierownikowi ruchu przysługują i jego zastępcy w wykonywaniu przez niego czynności kierownika ruchu.

279.

OBWIESZCZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 14 kwietnia 1935 r.

w sprawie mianowania komisarycznego wójta.

Zgodnie z postanowieniem art. 105 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19-go stycznia 1928 roku o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) oraz § 58 pruskiej ordynacji powiatowej z dnia 19-go marca 1881 roku (Zb. Ust. pr. str. 179) mianuję do odwołania p. Mieczysława Eckerta wójta z Inowrocławia komisarycznym wójtem na obwód Złotniki Kujawskie powiatu inowrocławskiego.

Wojewoda:

w z. (—) Kaucki, Wicewojewoda.

280.

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO POZNAŃSKIEGO

z dnia 25 kwietnia 1935 r.

o zatwierdzeniu statutu Spółki Rybackiej Jeziorowej w Kamieńcu.

Podaję do wiadomości, że decyzją z dnia 25 kwietnia 1935 r. Nr. R. R. V. 3/46/35 został zatwierdzony na mocy art. 39 i 40 ustawy o rybołówstwie z dnia 7 marca 1932 (Dz. Ust. R. P. Nr. 35, poz. 357) zmienionej art. 67 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) statut spółki rybackiej jeziorowej w Kamieńcu obejmującej obszar wody otwartej obwodu rybackiego jezioro Kamienieckie na rzece Noteci Nr. 14 ustalonego orzeczeniem Wojewody Poznańskiego z dnia 14 kwietnia 1935 r. Nr. R. R. V 3/31 (Pozn. Dz. Woj. Nr. 16, poz. 209 i Nr. 26, poz. 304). Przez zatwierdzenie statutu spółki równocześnie orzeczono o utworzeniu z wymienionego obwodu rybackiego obwodu własnego spółki.

Za Wojewodę:

(—) Łoskowski, w z. Naczelnika Wydziału.

281.

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO POZNAŃSKIEGO

z dnia 25 kwietnia 1935 r.

o zatwierdzeniu statutu Spółki Rybackiej Jeziorowej Wiecanowo.

Podaję do wiadomości, że decyzją z dnia 25 kwietnia 1935 r. Nr. R. R. V 3/221/34 został zatwierdzony na mocy art. 39 i 40 ustawy o rybołówstwie z dnia 7 marca 1932 (Dz. Ust. R. P. Nr. 35 poz. 357) zmienionej art. 67 rozporządzenia Prezydenta z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) statut spółki rybackiej jeziorowej Wiecanowo obejmującej obszar wody otwartej obwodu rybackiego jezioro Wie-

canowskie na strudze bez nazwy Nr. 4 w dorzeczu rzeki Panny, ustalonego orzeczeniem Wojewody Poznańskiego z dnia 14 września 1934 r. Nr. R. R. V 3/130 (Pozn. Dz. Woj. Nr. 40, poz. 505). Przez zatwierdzenie statutu spółki równocześnie orzeczono o utworzeniu z wymienionego obwodu rybackiego obwodu własnego spółki.

Za Wojewodę:
(—) Łoskowski, w z. Naczelnika Wydziału.

282.

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO POZNAŃSKIEGO

z dnia 27 kwietnia 1935 r.

o uznanie obwodu rybackiego jezioro Popielewskie za obwód rybacki własny.

Podaję do wiadomości, że obwód rybacki jezioro Popielewskie na strudze bez nazwy Nr. 2 w dorzeczu rzeki Panny. ustalony orzeczeniem Wojewody Poznańskiego z dnia 14 września 1934 r. R. R. V 3/130 (Pozn. Dz. Woj. Nr. 40, poz. 505) został uznany na podstawie art. 34 ustawy o rybołówstwie z dnia 7 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 357) za obwód rybacki własny orzeczeniem Wojewody Poznańskiego z dnia 21 marca 1935 r. Nr. R. R. V 3/8/35.

Za Wojewodę:
(—) Łoskowski, w z. Naczelnika Wydziału.

283.

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO POZNAŃSKIEGO

z dnia 29 kwietnia 1935 r.

w sprawie zarejestrowania w poczet mierniczych przysięgłych.

Na podstawie art. 1 ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15. VII. 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 454 z r. 1928), zarejestrowany został w poczet mierniczych przysięgłych p. Witold Michał Oyrzanowski urodzony 17. I. 1906 w Solistówce wojew. białostockiego, z siedzibą biura w Lesznie.

Wymieniony złożył przysięgę procederową dnia 13 kwietnia 1935 r. i uzyskał dekret z dnia 12. IV. 1935 r. Nr. KO. II. 14/51/35.

Za Wojewodę:
(—) Inż. B. Zakrzewski, Naczelnik Wydziału.

284.

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO POZNAŃSKIEGO

z dnia 18 kwietnia 1935 r.

w sprawie unieważnienia książeczki inwalidzkiej.

Unieważnia się książeczkę inwalidzką Nr. 102, wystawioną dnia 25 listopada 1926 r. przez Powiatową Komendę Uzupełnień w Bydgoszczy na nazwisko Bronisława Dąbrowskiego, urodzonego dnia 8 lutego 1890 r., a zamieszkałego w Bydgoszczy, ul. Toruńska Nr. 11.

Zasada: Rozkaz Ministra Spraw Wojskowych, Dep. VIII. L. dz. 17894/Sup. Inw. — Dzien. Rozk. Wojsk. Nr. 46, poz. 596 z dnia 4 grudnia 1923 r., oraz pismo okólne Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 3 września 1929 r. Nr. 349/O. V.

Za Wojewodę:
(—) M. Rakowski,
Kierownik Wydziału Pracy i Opieki.

285.

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO GOSTYŃSKIEGO

z dnia 24 kwietnia 1935 r.

w sprawie zwalczania pomoru i zarazy świń.

Z powodu stwierdzenia pomoru świń, powikłanego zarazą w zagrodzie majętności Gogolewo, zarządzam na podstawie art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) i § 356 rozporządzenia wykonawczego Ministerstwa Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167) oraz rozporządzenia Wojewody Poznańskiego z dnia 11 lutego 1930 r. (Pozn. Dzien. Wojew. Nr. 10, poz. 66) co następuje:

§ 1.

Zagrodę zapowietrzoną stanowi zagroda majętności Gogolewo, do której mają zastosowanie wydane na miejscu przepisy.

§ 2.

Do okręgu zapowierzonego wcielam miejscowość Gogolewo.

§ 3.

Wywóz, wyprowadzanie i wynoszenie świń z obszaru miejscowości wymienionej w § 2 jest bez każdorazowego mojego zezwolenia zakazane.

§ 5.

Przy drogach na granicy miejscowości Gogolewo należy umieścić tablice ostrzegawcze z wyraźnym i trwałym napisem: „Pomór i zaraza świń — pędzenie, wypuszczanie samopas i wywożenie świń oraz zatrzymywanie się ze świniami przewożonemi na wozach zakazane".

§ 6.

Przekroczenia przepisów powyższego zarządzenia, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania, karane będą na zasadzie rozdziału VII. powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Starosta Powiatowy:
(—) J. Wolfarth.

286.

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO MOGILEŃSKIEGO

z dnia 26 kwietnia 1935 r.

w sprawie zwalczania wścieklizny.

Z powodu urzędowego stwierdzenia wścieklizny u bydła rogatego majętności Bożejewice oraz u psów Walentego Olszaka w Ludkowie, Antoniego Patyka w Tupadłach, Rozalji Nadolskiej w Sławsku Wielkiem i Alfreda Zobla w Stodolnie, zarządzam na podstawie art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. VIII. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77 poz. 673) zmienionego ustawą z dnia 25. II. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 229) i w myśl § 327 — 329 rozporządzenia wykonawczego Ministerstwa Rolnictwa z dnia 9. I. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167) zmienionego rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Roolnych z dnia 15. 11. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7/33 poz. 34) i z dnia 14. 6. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 435) co następuje:

§ 1.

Ustanawiam okręg zagrożony wścieklizną do którego wcielam następujące gromady: Bożejewice, Bronisław, Ciechrz, Chrosno, Giżewo, Górki, Góry, Janowice, Kijewice, Kobylniki, Krusza Duchowna, Książ, Lachmirowice, Ludzisko, Markowice, Mirosławice, Młyny, Młyńce, Piotrkowice, Polanoowice, Racice, Rzadkwin, Rzepowo, Rzepiszyn, Siemionki, Sierakowo, Skalmierowice, Sławsko Wielkie, Sławsko Dolne, Sokolniki, Stodoły, Sukowy, Tupadły, Włostowo, Żalinowo oraz miasta: Kruszwica i Strzelno.

§ 2.

Wszystkie psy znajdujące się w okręgu zagrożonym dniem i nocą mają być trzymane na zupełnej uwięzi, o ile nie są tak pomieszczone w lokalu lub zagrodzeniu, że nie mogą wydostać się na zewnątrz. Przy prowadzone należy trzymać na smyczy i zaopatrzyć je w trwałe i gęste kagańce, wykluczające możność kąsanie. Zakazuje się również swobodnego wypuszczania kotów.

§ 3.

Przepisy § 2 obowiązują również w stosunku do psów prowadzonych względnie przeprowadzanych (przewożonych, przenoszonych) przez obszar zagrożony.

§ 4.

Psy myśliwskie, policyjne i owczarskie mogą być używane do pracy bez smyczy i kagańca ale tylko w czasie polowania, służby policyjnej względnie strzeżenia zwierząt na pastwisku.

§ 5.

Wyprowadzanie (wywożenie) psów i kotów z obszaru zagrożonego bez zezwolenia Starosty jest wzbronione. Zakaz ten nie dotyczy psów policyjnych, myśliwskich w wypadkach, gdy chodzi o ich chwilowy pobyt poza obszarem zagrożonym.

§ 6.

Psy i koty co do których nie zastosowano przepisów § 2 niniejszego zarządzenia będą zabite.

§ 7.

O wszelkich podejrzanych objawach u psów i kotów jak również o każdym wypadku podejrzanego pokąsania przez psa względnie kota, należy bezzwłocznie urzędowo zgłosić w Zarządzie Gminnym, Post. Pol. Państw. Sołectwie, Starostwie.

§ 8.

Przekroczenia postanowień niniejszego zarządzenia będą karane na zasadzie rozdziału przytoczonego na wstępie rozporządzenia Prezydenta R. P. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

§ 9.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania.

Równocześnie znoszę wszelkie zarządzenia moje wydane poprzednio w tym kierunku.

Starosta Powiatowy:
w z. (—) W. Okińczyc, Wicestarosta.

287.

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO WYRZYSKIEGO

z dnia 25 kwietnia 1935 r.

w sprawie sprawdzania świadectwa na mięso z uboju pozamiejscowego i sprawdzania oznakowania tegoż mięsa oraz jego ponownego badania w razie wprowadzenia (wwiezienia) takiego mięsa na obszar miasta Łobżenicy.

Na zasadzie art. 15 i 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. 3. 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 226) w sprawie zmiany powyższego rozp. Prezydenta Rzeczypsopolitej oraz przepisów §§ 39, 40 i 41 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29. 1. 1929 o urzędowem badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305) ,zarządzam na wniosek Zarządu miasta Łoobżenicy:

§ 1.

Mięso zdatne do spożycia bez ograniczenia, urzędowo zbadane i oznakowane tylko przez oglądacza, musi być po wprowadzeniu (wwiezieniu) na obszar miasta Łobżenicy przedłożone w godzinach urzędowych w Rzeźni Miejskiej do ponownego badania i oznakowania przez lekarza weterynaryjnego. Równocześnie winno być przedłożone świadectwo, stwierdzające, że mięso uznane zostało za zdatne do spożycia.

Za ponowne badanie takiego mięsa pobierana będzie opłata według każdorazowej taryfy opłat, obowiązującej w Rzeźni Miejskiej miasta Łobżenicy.

§ 2.

Mięso, pochodzące z uboju pozamiejscowego, zbadane urzędowo przez lekarza weterynaryjnego, musi być po wprowadzeniu (wwiezieniu) na obszar miasta Łobżenicy, przedłożone w godzinach urzędowych w Rzeźni Miejskiej, celem sprawdzenia badania i oznakowania, jakoteż na okoliczność, czy w międzyczasie nie uległo rozkładowi gnilnemu.

Za sprawdzenie badania i oznakowania pobierana będzie opłata w wysokości 25% każdorazowej taryfy opłat, obowiązującej w Rzeźni Miejskiej miasta Łobżenicy.

§ 3.

Obrót takiem mięsem (§ 1 i 2) w obrębie miasta Łobżenicy, niezaopatrzonem znakami sprawdzenia, jest zakazany.

§ 4.

Niezastosowanie się do przepisów niniejszego zarządzenia podlega w drodze postępowania karno - administracyjnego grzywnie do 500 złotych, lub aresztu do jednego miesiąca, zgodnie z postanowieniem art. 32 pkt. 2, oraz art. 37 ust. 2 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rz. P. z dnia 22. 3. 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361) z możliwością równoczesnej konfiskaty mięsa, zgodnie z postanowieniem art. 33, ust. 4 wymienionego rozporządzenia.

§ 5.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy:
w z. (—) K. Weese, referendarz.

288.

OBWIESZCZENIE STAROSTY POWIATOWEO W POZNANIU

z dnia 26 kwietnia 1935 r.

w przedmiocie zamknięcia dla publicznego ruchu kołowego drogi powiatowej Poznań — Buk nr. 20, w odcinku Ławica — Wysokotowo — Zakrzewo — Polityka — Sierosław.

Powiatowy Zarząd Drogowy w Poznaniu przystępuje do uruchomienia robót około budowy drogi powiatowej Poznań — Buk nr. 20, w odcinku Ławica — Wysogotowo — Zakrzewo — Polityka — Sierosław.

Podając powyższe do publicznej wiadomości nadmienia się, że w związku z tem zamknięto dla komunikacji kołowej wzmiankowany wyżej odcinek na okres wykonywania odnośnych robót t. j. od dnia 29 kwietnia 1935 r. począwszy — aż do oodwołania.

Drogę objazdową dla zamkniętegoo odcinka wyznacza się z Ławicy przez Skórzewo — Dąbrówkę — Zakrzewo — Pokrzywnice do drogi powiatowej Poznań — Buk.

Starosta Powiatowy:
(—) Dr. Jerzykowski.

289.

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO CZARNKOWSKIEGO

z dnia 10 kwietnia 1935 r.

w sprawie doręczenia nakazu karnego

Na zasadzie art. 24 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta z dnia 22 marca 1928 r. o postępo-

waniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) zawiadamiam niniejszem Henryka Zaike'go ur. 6. 5. 1884 r., zam. w Katowicach, że w Starostwie Powiatowem w Czarnkowie, pokój nr. 14 jest złożony dla niego nakaz karny z dnia 27. 12. 1934 r. nr. K. 1924/34.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu powtórnego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy:
(—) Wacław Stępiński.

290.

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO WĄGROWIECKIEGO

z dnia 5 kwietnia 1935 r.

w sprawie doręczenia wezwania na rozprawę karno-administracyjną

Na podstawie art. 24 ust. 3 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem z dnia 22. 3. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 341) zawiadamiam p. Marjana Szulca, urodz. 20. 8. 1913 r. w Poznaniu, dawniej zamieszkałego w Poznaniu, przy ulicy Żydowskiej nr. 9 m. 4 a obecnie o nieznanem miejscu zamieszkania, że w Starostwie Powiatowem w Wągrowcu pokój nr. 13 znajduje się dla niego wezwanie na rozprawę karno-administracyją z dnia 5 kwietnia 1935 r. nr. 1205/34. K.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy:
(—) E. Zenkteler

291.

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO WĄGROWIECKIEGO

z dnia 5 kwietnia 1935 r.

w sprawie doręczenia wezwania na rozprawę karno-administracyjną

Na podstawie art. 24 ust. 3 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem z dnia 22. 3. 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 341) zawiadamiam p. Józefa Górskiego urodzonego dnia 19 lutego 1898 r., dawniej zamieszkałego w Bydgoszczy przy ulicy Sieradzkiej nr. 7, a obecnie o nieznanem miejscu zamieszkania, że w Starostwie Powiatowem w Wągrówcu pokój nr. 13 znajduje się dla niego wezwanie na rozprawę karno-administracyjną z dnia 5 kwietnia 1935 r. nr. 1648/34. K.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy:
(—) E. Zenkteler.

292.

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO WĄGROWIECKIEGO

z dnia 5 kwietnia 1935 r.

w sprawie doręczenia wezwania na rozprawę karno-administracyjną

Na podstawie art. 24 ust. 3 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem z dnia 22. 3. 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 341) zawiadamiam p. Edmunda Manysia, urodzonego dnia 1 września 1906 r. w Zębowie powiatu nowotomyskiego, dawniej zamieszkałego w Poznaniu przy ulicy Rybaki nr. 16, a obecnie o nieznanem miejscu zamieszkania, że w Starostwie Powiatowem w Wągrowcu pokój nr. 13 znajduje się dla niego wezwanie na rozprawę karno - administracyjną z dnia 5 kwietnia 1935 r. nr. 531/35 K.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy:
(—) E. Zenkteler.

293.

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO SZUBIŃSKIEGO

z dnia 11 kwietnia 1935 r.

w sprawie doręczenia nakazu karnego

Na zasadzie art. 24 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36 — 341) zawiadamiam niniejszem Adamczewskiego Jakóba ur. 11. 6. 1897 w Grodzisku, ostatnio zamieszkałego w Bydgoszczy ul. Jezuicka Nr. 24 a obecnie nieustalonego miejsca pobytu, że w Starostwie Powiatowem w Szubinie pokój nr. 6 jest złożony dla niego nakaz karny z dnia 12 12. 1934 Nr. rej. 1589/K.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy:
(—) Dąbrowski.

294.

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO SZAMOTULSKIEGO

z dnia 9 kwietnia 1935 r.

w sprawie doręczenia nakazu karnego

Na podstawie art. 24 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. III. 28 o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) zawiadamiam niniejszem p. Izaka Billera, urodz. 20. 9. 1912 w Jabłonowie, pow. Kołomyja o nieznanem obecnie miejscu pobytu, że w Starostwie Powiatowem w Szamotułach, pokój nr. 10 jest złożony dla niego nakaz karny Nr. K. 2a/615/34 z dnia 27 lutego 1934 r.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu powtórnego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy:
(—) Narajewski.

295.

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO JAROCIŃSKIEGO

z dnia 18 kwietnia 1935 r.

dot. doręczenia nakazu karnego

Zgodnie z art. 24 ustęp 3 rozporządzenia z dnia 22. 3. 1928 o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. Ust. Nr. 36, poz. 341) zawiadamia się, że w pokoju Nr. 10 Starostwa Powiatowego w Jarocinie jest do odebrania nakaz karny z dnia 20. 6. 1934, Nr. 1936/34 K., adresowany do Antoniego Dobrzańskiego, ucznia kowalskiego, dawniej zamieszkałego w Mieszkowie, powiat jarociński, obecnie o nieznanem miejscu zamieszkania, lub pobytu.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy: (—) Rożankowski.

296.

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO SZUBIŃSKIEGO

z dnia 15. kwietnia 1935 r.

w sprawie doręczenia wezwania na rozprawę karno - administracyjną

Na zasadzie art. 24 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. III. 1928 o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36—341) zawiadamiam niniejszem Ławeckiego Grzegorza, urodzonego 2. 12. 1908 r. z Wolicza, pow. Przemyśl — kupca, ostatnio zamieszkałego w Inowrocławiu ul. Marszałka Piłsudskiego Nr. 1, a obecnie nieustalonego miejsca pobytu, że w Starostwie Powiatowem w Szubinie pokój nr. 6 jest złożone dla niego wezwanie na rozprawę karno-administracyjną z dnia 15. 4. 1935 r. Nr. 1250/K.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu 2 ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy: (—) Dąbrowski.

297.

OGŁOSZENIE WÓJTA GMINY CZERNIEJEWO

z dnia 6 kwietnia 1935 r.

w sprawie doręczenia nakazu karnego

Zgodnie z art. 24 ust. 3 rozporządzenia Pana Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) zawiadamia się, że w biurze Zarządu Gminnego gm. Czerniejewo jest do odebrania nakaz karny z dnia 8. 9. 34 r. Nr. 2452/13/34, adresowany do Fabjana Alojzego, szofera, ostatnio zamieszkałego w Gnieźnie, ul. Poznańska nr. 13, obecnie o nieznanem miejscu zamieszkania lub pobytu.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wójt gminy Czerniejewo:
(—) Pruski.

298.

OGŁOSZENIE WÓJTA GMINY CZERNIEJEWO

z dnia 6 kwietnia 1935 r.

w sprawie doręczenia nakazu karnego

Zgodnie z art. 24 ust. 3 rozp. Pana Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) zawiadamia się, że w biurze Zarządu Gminnego gm. Czerniejewo są do odebrania nakazy karne z dnia 12. 12. 1934 r. Nr. 3111/41/34. r. i z dnia 14. 12. 1934 r. Nr. 3624/14/34 r., adresowane do Józefa Kosińskiego, robotnika, ostatnio zamieszkałego w Kaliszu, ul. Turecka Nr. 7, obecnie o nieznanem miejscu zamieszkania lub pobytu.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wójt Gminy Czerniejewo:
(—) Pruski.

299.

KOMUNIKAT ZARZĄDU GMINNEGO W GOŁUCHOWIE

z dnia 25 kwietnia 1935 r.

w sprawie zniesienia drogi.

Na podstawie ustawy z dnia 10 października 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 6/21, poz. 32) Zarząd Gminy w Gołuchowie zarządza niniejszem zniesienie drogi polnej prowadzącej przez pola Majętności Jedlec, ponieważ na skutek komunikatu b. Wójta obwodowego w Brzeziu z dnia 9 marca 1935 r. (Dziennik Urzędowy Woj. Pozn. Nr. 13/35 poz. 209) sprzeciwów nie wniesiono.

Wójt gminy: (—) Drygas
Sekretarz gminy: (—) Tomalak.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

WYKAZ URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO POZNAŃSKIEGO

z dnia 30 kwietnia 1935 r.

dot. poszukiwania osób o niewiadomem miejscu pobytu.

Nr. bież.	Nazwisko i imię	Imiona rodziców	Data i miejsce urodzenia	Ostatnie miejsce zamieszkania	Nr. sprawy
1.	Dolata Ludwik	Józef i Marjanna z Chlewickich	lat 37. Rysopis: wzrost średni, brunet, oczy niebieskie, brak dwóch zębów na przedzie	wieś Czarnotki gm. Radziejów pow.nieszawski	S.P.B. VI. 14a/44
2.	Mokrzycki Franciszek	Piotr i Kornelja	ur. 1908. Rysopis: wzrost średni, szatyn, uczesany do góry, na jednej brwi plamka od wypalenia włosów, oczy piwne	wieś Wyrki pow. Kostopol	S.P.B. VI. 14a/45
3.	Tyczek Anastazja	—	lat 24	Dubica	S.P.B. VI. 14a/46
4.	Tyczek Harasym	—	lat 16—17	Dubica	S.P.B. VI. 14a/46
5.	Wolski Antoni	Stanisław i Rozalja	10 maja 1895. Rysopis: wzrost średni, włosy blond, twarz owalna, oczy niebieskie, wargi normalne, nos proporcjonalny	wieś Wierzchownia, gmina Okalewo, pow. Rypiński	S.P.B. VI. 14a/47
6.	Wilczewski Franciszek	Juljan i Aniela	lat 53. Bliższe dane: wzrost średni, oczy niebieskie, twarz pociągła, włosy ciemno szatyn, z zawodu urzędnik	wieś Rzekuń pow. Ostrołęcki	S.P.B. VI. 14a/48
7.	Trzciński Józef	—	—	Mława i Świecie	S.P.B. VI. 14a/49

Odwołuje się poszukiwania następujących osób:

1.	Damski Szymon	—	—	—	S.P.B. VI. 14a/25
2.	Modła Władysław	—	—	—	S.P.B. VI. 14a/12

Za Wojewodę:
w z. Naczelnika Wydziału Społ.-Polit. (—) Kaysiewicz

STATUT O SPECJALNYCH OPŁATACH DROGOWYCH

na rzecz Powiatowego Związku Samorządowego powiatu gnieźnieńskiego.

Zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. Ust. Nr. 6, poz. 32 z roku 1921) Rada Powiatowa na posiedzeniu dnia 28 lutego 1935 r. uchwaliła niniejszy statut w sprawie poboru specjalnych opłat drogowych na budowę i utrzymanie dróg o następującem brzmieniu:

§ 1.

Łączna suma przewidziana w budżecie na rok 1935/36 na utrzymanie i budowę dróg w łącznej kwocie 260.990,— zł z doliczeniem niedoboru budżetowego drogowego w kwocie 39.480,— zł, pomniejszona o kwotę 20.107,— zł stanowiącą renty drogowe, kwotę 54.623,— zł stanowiącą zwrot kosztów zastępczego utrzymania dróg państwowych i wojewódzkich oraz o kwotę 30.000,— zł stanowiącą pożyczkę z Funduszu Pracy podlega podziałowi pomiędzy poszczególnych płatników w wysokości przypadającego na każdego z nich:

1) 45,5% państwowego dodatku do podatku gruntowego, a przy gruntach wolnych od tego dodatku do podatku gruntowego ustala się dodatek fikcyjnie według zasad, ustalonych w ustawie o podatku gruntowym z dnia 21. V. 1861 r. (Zb. Ust. pr. str. 253) z uwzględnieniem postanowień ustawy z dnia 15. VI. 1923 (Dz. Ust. R. P. Nr. 65 poz. 505) i rozporządzenia Prez. R. P. z dnia 12. 4. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33 poz. 339) wynoszącego ogółem 278.000,— zł;

2) 30% państw. podatku od nieruchomości wynoszącego ogółem 37.152,30 zł;

3) 10% państw. podatku przemysłowego, uiszczonego przez nabycie świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, wynoszącego ogółem 23.210,40 zł.

§ 2.

Rozkładu dokonywa Zarząd Związku Samorządowego, przyczem przysługują mu prawa określone w art. 44 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z roku 1932 Nr. 106, poz. 884).

§ 3.

O wysokości przypadającej z rozkładu opłaty (§ 1) zostanie płatnik zawiadomiony wezwaniem płatniczem.

Opłatę uiścić należy w dwóch równych ratach, z których pierwsza płatna jest w ciągu 14 dni po otrzymaniu nakazu płatniczego, a druga w czasie od 15 października 1935 do 15 listopada 1935 r.

§ 4.

Przeciwko wezwaniu płatniczemu wolno wnieść odwołanie w terminie i trybie wskazanym w § 14 ustęp 2 i § 11 ust. 4 i 5 ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych z dnia 23 kwietnia 1906 r. (Zb. ust. pr. str. 159), co jednak nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia opłaty w terminie przewidzianym w § 3 niniejszego statutu.

Nieuiszczenie opłaty we właściwym terminie pociąga za sobą obowiązek zapłaty odsetek i kar za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych, określonych ustawą z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 721) zmienioną częściowo rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46 poz. 401). W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

§ 5.

Winni wykroczeń przeciwko postanowieniom niniejszego statutu podlegają karom porządkowym do wysokości 345,90 zł, o ile nie zachodzi przestępstwo karalne według art. 62 do 66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106, poz. 884).

§ 6.

Specjalne opłaty drogowe wymierzone na podstawie niniejszego statutu nie podlegają zaliczeniom ani na komunalne podatki od gruntów, budynków, przemysłu i handlu, ani na komunalne dodatki do państw. podatków od gruntów, budynków, przemysłu i handlu.

§ 7.

Przepisy wykonawcze wyda Zarząd Związku Samorządowego.

§ 8.

Zarząd Związku Samorządowego obowiązany jest wyjednać u władzy nadzorczej zatwierdzenie niniejszego statutu.

§ 9.

Statut zatwierdzony winien być ogłoszony w Informatorze Urzędowym powiatu gnieźnień-

skiego oraz w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Gniezno, dnia 28 lutego 1935 r.

Rada Powiatowa:
(—) J. Suski, Starosta Powiatowy.
(—) Roszak (—) Kujawski (—) Woźniak
członkowie Rady Powiatowej.

Powyższy statut zatwierdzony zarządzeniem Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 12. 4. 1935 r. Nr. S. F. I. 5a/112. podaję do powszechnej wiadomości.

Gniezno, dnia 19 kwietnia 1935 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
(—) J. Suski.

STATUT O SPECJALNYCH OPŁATACH DROGOWYCH
na rzecz Powiatowego Związku Samorządowego w Obornikach.

Zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. Ust. Nr. 6, poz. 32 z roku 1921) Rada Powiatowa na posiedzeniu dnia 26 lutego 1935 r. uchwaliła niniejszy statut w sprawie poboru specjalnych opłat drogowych na budowę i utrzymania dróg o następującem brzmieniu:

§ 1.

Łączna suma przewidziana w budżecie na rok 1935/36 na drogi i place publiczne w kwocie 115.000 zł po pomniejszeniu o:

a) kwotę 6.220 zł osiągniętą z dróg wojewódzkich znajdujących się w zarządzie powiatowym,

b) kwotę 780 zł osiągniętą z dróg powiatowych,

c) kwotę 6.200 zł stanowiącą dotację państwową drogową,

d) kwotę 39.979 zł stanowiącą rentę drogową,

podlega podziałowi pomiędzy poszczególnych płatników w stosunku do przypadającego na każdego z nich:

1. państwowego dodatku do podatku gruntowego, a przy gruntach wolnych od tego dodatku do podatku gruntowego ustala się dodatek fikcyjnie według zasad, ustalonych w ustawie o podatku gruntowym z dnia 21. V. 1861 (zb. ust. pr. str. 253) z uwzględnieniem postanowień ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. Ust. nr. 85, poz. 505) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12. IV. 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 33, poz. 339).
2. państwowego podatku od nieruchomości,
3. państwowego dodatku przemysłowego uiszczonego przez nabycie świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

Opłata ta wynosi:

c) 18% zasadniczego podatku pod 1) czyli	44.412 zł
b) 23% zasadniczego podatku pod 2) czyli	14.418 zł
c) 10% zasadniczego podatku pod 3) czyli	2.991 zł
razem:	61.821 zł

§ 2.

Rozkładu dokonywa Zarząd Związku Samorządowego, przyczem przysługują mu prawa określone w art. 44 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z roku 1932 Nr. 106, poz. 884).

§ 3.

O wysokości przypadającej z rozkładu opłaty (§ 1) zostanie płatnik zawiadomiony wezwaniem płatniczem.

Opłatę uiścić należy w dwóch równych ratach, z których pierwsza płatna jest w ciągu 14 dni po otrzymaniu nakazu płatniczego, a druga w czasie od 15 października 1935 do 15 listopada 1935 r.

§ 4.

Przeciwko wezwaniu płatniczemu wolno wnieść odwołanie w terminie i trybie wskazanym w § 14 ustęp 2 i § 11 ust. 4 i 5 ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych z dnia 23 kwietnia 1906 r. (Zb. ust. pr. str. 159), co jednak nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia opłaty w terminie przewidzianym w § 3 niniejszego statutu.

Nieuiszczenie opłaty we właściwym terminie pociąga za sobą obowiązek zapłaty odsetek i kar za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych, określonych ustawą z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 721) zmienioną częściowo rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46 poz. 401). W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

§ 5.

Winni wykroczeń przeciwko postanowieniom niniejszego statutu podlegają karom porządkowym do wysokości 345,90 zł, o ile nie zachodzi przestępstwo karalne według art. 62 do 66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106, poz. 884).

§ 6.

Specjalne opłaty drogowe wymierzone na podstawie niniejszego statutu nie podlegają zaliczeniom ani na komunalne podatki od gruntów, budynków, przemysłu i handlu, ani na komunalne dodatki do państw. podatków od gruntów, budynków, przemysłu i handlu.

§ 7.

Przepisy wykonawcze wyda Zarząd Związku Samorządowego.

§ 8.

Zarząd Związku Samorządowego obowiązany jest wyjednać u władzy nadzorczej zatwierdzenie niniejszego statutu.

§ 9.

Statut zatwierdzony winien być ogłoszony w Orędowniku Urzędowym powiatu obornickiego oraz w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Oborniki, dnia 26-go lutego 1935 r.

Za Radę Powiatową:
(—) Kozłowski, Starosta Powiatowy.
(—) Ks. prob. Kosiak (—) Kozubski
(—) Dachtera
Członkowie Rady Powiatowej.

Powyższy statut zatwierdzony zarządzeniem Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 12 kwietnia 1935 r. Nr. S. F. I 5a/114 podaję do powszechnej wiadomości.

Oborniki, dnia 20 kwietnia 1935 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
(—) Kozłowski.

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO o rozbudowie miasta Gniezna.

Na podstawie art. 30 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie budowlanem z dnia 16 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) wykłada się do publicznego przeglądu na okres 4 tygodni od dnia ogłoszenia w ostatnim Dzienniku w biurze Wydziału Budownictwa plan regulacji ulic: Piaski, Słomianki, części ul. Wawrzyńca i części ul. Aleje Marcinkowskiego.

Osoby zainteresowane mają prawo zaznajomiać się z treścią planu regulacyjnego w wyżej wymienionem biurze w czasie od godziny 10 do 12-tej.

Zarzuty przeciw temu planu zgłaszać można w okresie następnych 2 tygodni po upływie okresu wyłożenia do Zarządu Miejskiego — Wydział Budownictwa.

Gniezno, dnia 19 kwietnia 1935 r.

Zarząd Miejski w Gnieźnie:
(—) Wrzaliński,
Tymczasowy Prezydent Miasta.

OGŁOSZENIE O PRZETARGU Zarządu Więzienia w Rawiczu.

Zarząd Więzienia w Rawiczu ogłasza przetarg ofertowy nieograniczony na dostawę artykułów żywnościowych.

Około	1000	kg	kaszy jęczmiennej
„	30	„	pęczaku
„	500	„	kaszy perłowej
„	500	„	kaszy gryczanej całej
„	3000	„	grochu „Wiktorja“
„	3000	„	fasoli kolorowej lub białej
„	3000	„	słoniny grzbietowej
„	1600	„	mięsa wołowego bez kości
„	400	„	smalcu wieprzowegoo
„	1000	„	głowizny
„	40	„	boczku wędzonego
„	100	„	mięsa wieprzowego bez kości
„	50000	„	kartofli jadalnych
„	30000	„	mąki żytniej razowej 97%
„	10000	„	mąki żytniej pytlowej 70%
„	1500	„	mąki pszennej 60%
„	25		beczek ogórków kiszonych jadalnych (ok. 500 szt. w beczce)
„	5		beczek pomidorów kiszonych
„	200	wg	ryżu
„	25		beczek śledzi „Matjasy" po 1150 1200 szt. w beczce
„	10000		litrów mleka słodkiego
„	7000		szt. serków
„	150	kg	esencji octowej
„	1000	„	cebuli suchej

Oferty należy składać w zalakowane kopercie w Zarządzie Więzienia w Rawiczu do dnia 10 maja 1935 r. godzina 10.00, z napisem „oferta na dostawę artykułów żywnościowych". Od

oferentów wymagane jest wadjum w wysokości 5% ceny ofertowej które dołączyć należy do oferty, względnie wpłacić do Kasy Urzędu Skarbowego w Rawiczu, a kwit dołączyć. W razie nie dojścia do skutku przetargu ofertowego z powodu niezadawalającego wyniku lub wygórowanych cen, w tymże dniu nastąpi przetarg ustny. Zastrzega się wybór oferenta według uznania Komisji Gospodarczej. Próbkę artykułów żywnościowych należy nadesłać wraz z ofertą oraz podaniem cen na poszczególne artykuły loco magazyn więzienia za 1 kg. O warunkach przetargu osoby zainteresowane mogą informować się u Kierownika Działu Gospodarczego, w kancelarji więzienia codziennie od godz. 8.00 do 14.00. Otwarcie ofert odbędzie się dnia 10 maja 1935 r. o godzinie 12.00, z tem, że oferenci mogą jawić się osobiście.

Naczelnik Więzienia:
(—) Junczys, Komisarz S. W.

OGŁOSZENIE WYDZIAŁU POWIATOWEGO W MOGILNIE dot. zamknięcia mostu na Noteci.

Z powodu naprawy mostu na drodze wojewódzkiej Inowrocław — Żnin w Pakości przez rzekę Noteć zostanie most w Pakości w Stronę Inowrocław w dniu 8 maja 1935 r. dla ruchu kołowego zamknięty.

Mogilno, dnia 29 kwietnia 1935 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
(—) St. Booguszewski, Starosta Powiatowy

ZAGUBIONE DOKUMENTY

Zagubiono dowód osobisty, wystawiony przez Komisarjat VII. na nazwisko Helena Iwańska, zamieszkała w Poznaniu ul. Dąbrowskiego 77, m. 4.

Zagubiono książeczkę wojskową wystawioną przez PKU Poznań-Miasto na nazwisko Antoni Sawicki zamieszkały w Poznaniu, ul. Marsz. Focha 23, m. 20.

Zagubiono książeczkę wojskową wystawioną przez PKU Poznań-Miasto na nazwisko Jan Gmerek, zamieszkały w Poznaniu, ul. Półwiejska 26, m. 3.

Zagubiono książeczkę wojskową wystawioną wystawioną przez PKU Poznań-Miasto oraz krzyż waleczności na nazwisko Stachowiak Stefan, zamieszkały w Poznaniu, ul. Fr. Ratajczaka 9, m. 11.

Zagubiono książeczkę wojskową wystawioną na nazwisko Władysław Kaniewski, z Chodzieży.

Zagubiono książeczkę wojskową wystawioną wystawioną przez PKU Poznań na nazwisko Wittig Wacław, zamieszkały w Poznaniu, ul. Marsz. Focha 135, m. 2.

Zagubiono książeczkę wojskową wystawioną wystawioną przez PKU Konin na nazwisko Edward Kuczkowski, zamieszkały w Poznaniu, ul. Działyńskich 9 m. 6.

Zagubiono książeczkę wojskową wystawioną wystawioną przez 59 PP. na nazwisko sierżant podchorąży rezerwy Górski Stefan, zamieszkały w Kębiowie, pow. wolsztyńskiego.

Zagubiono zaświadczenie wojskowe strzelca posp. rusz. Rosadzińskiego Augustyna z Szymborza pow. Inowrocław r. 1908/156/I. P. wysawionego przez PKU Inowrocław.

Zagubiono książeczkę wojskową wystawioną na nazwisko Nowaka Józefa, rocznik 1906, zamieszkałego w Twierdzinie pow. Mogilno.

Zagubiono książeczkę wojskową wystawioną przez PKU Jarocin na nazwisko Antoniego Suchockiego, urodz. 26 grudnia 1907 w Inowrocławiu.

Zagubiono dowód tożsamości Nr. 35647, wystawiony przez Starostwo Grodzkie Poznańskie na nazwisko Ludwik Brzezinka, zamieszkały w Poznaniu, ul. Św. Wojciech 29 dla taksówki PZ 48783 marki „Ford".

Zagubiono dyplom szoferski Nr. 5730, wystawiony przez Urząd Wojewódzki Poznański na nazwisko Łęcki Józef, zamieszkały w Poznaniu, ul. Szamarzewskiego 41 m. 4.

Zagubiono dyplom szoferski Nr. 2427, wystawiony przez Urząd Wojewódzki Poznański na nazwisko Dr. Albert Adam, zamieszkały w Zdunach, pow. Krotoszyn.

Zgubiono dowód tożsamości konia Serja A. Nr. 992332, właściciel Piotr Staśkowiak z Rawicza, ul. Winiary 25.

Skradziono dokumenty i to: dowód osobisty Serja A. Nr. 784296 dnia 25. 1. 1933 r., obywatelstwo polskie oraz prawo jazdy (pojazdów mechanicznych) wydane przez Urząd Wojewódzki Poznański w listopadzie 1931 r. na nazwisko Głowacki Andrzej, Środa, ul. Kościuszki 10.

Zgubiono dowód zwolnienia wydany przez PKU Kalisz na nazwisko Łuczak Jan, zamieszk. w Ostowie Wlkp., ul. Grabowska 118.

Zagubiono dowód tożsamości konia Serja A. Nr. 935931, wydany w Starostwie w Jarocinie, na nazwisko Stanisław Derczyński, Środa.

Zagubiono zezwolenie na noszenie broni Nr. B. 27/3. 34 rej. Serja A. Nr. 120456, wystawione przez Starostwo Powiatowe w Jarocinie, na nazwisko Stanisław Derczyński, Środa.

Zagubiono dyplom szoferski Nr. 13990, wystawiony przez Urząd Wojewódzki Poznański na nazwisko Seydlitz Bogusław, zamieszkały w Poznaniu, ul. Ogrodowa Nr. 10.

Zagubiono legitymację tymczasową nr. 607 na nazwisko Czesław Kuźmiński, podleśniczy, Jarki, pow. Inowrocław.

Zagubiono legitymację urzędniczą, ważną do dnia 30. 3. 1935 r., wystawioną przez Dyrekcję Lasów Państwowych, Poznań, na nazwisko Katarzyna Jakubowska, Łysinin.

Zagubiono dowód tożsamości konia Serja A. Nr. 751959, na nazwisko Tomasz Piosik, Łąkie, pow. Wolsztyn.

Licytacje.

Subhastacje przymusowe

Poniżej pod pozycją 750 oznaczone nieruchomości zostaną w drodze egzekucji w terminach odnośnej pozycji podanych, sprzedane. W każdej z tych spraw subhastacyjnych zarządzają podpisane poniżej Sądy:

Niniejszem wzywa się wszystkich, których prawa w chwili zapisania wzmianki o przetargu nie były w księdze gruntowej uwidocznione, aby się z niemi zgłosili najpóźniej w dniu przetargu przed wezwaniem do wnoszenia ofert i prawa te uprawdopodobnili, gdyby wierzyciel im przeczył. W razie niezastosowania się do powyższego wezwania, prawa te przy oznaczaniu najniższej oferty nie zostaną wcale uwzględnione a przy rozdziale ceny kupna dopiero po roszczeniu wierzyciela i innych prawach.

Zaleca się dwa tygodnie przed terminem podać na piśmie albo do protokółu sekretarza sądowego dokładne obliczenie swych roszczeń w kapitale, odsetkach, kosztach wypowiedzenia i kosztach sądowego dochodzenia swych praw, oraz oznaczyć pierwszeństwo, którego się żąda.

Tych, którym służy prawo sprzeciwiania się przetargowi, wzywa się, aby przed udzieleniem przybicia targu postarali się o zniesienie lub zawieszenie postępowania, gdyż inaczej prawo ich odnosić się będzie zamiast do nieruchomości, tylko do uzyskanej ceny kupna.

750.

Nieruchomość położona w Mogilnie i w chwili uczynienia wzmianki o przetargu zapisana w księdze gruntowej Mogilno tom IV karta 132 na imię Andrzeja i Marjanny z domu Grzeczka małżonków Czerniejewskich z Mogilna zostanie w drodze egzekucji dnia 27 czerwca 1935 r. o godzinie 9 przed południem wystawioną na przetarg w niżej oznaczonym Sądzie pokój Nr. 7. Nieruchomość składa się z domu handlowego, podwórza, ogrodu domowego i osobnego ustępu. Obszar 00,06,10 ha. Roczna wartość użytkowa 930 mk. Roczna kwota podatku budynkowego 27.60 mk. Wartość szacunkowa nieruchomości 43.695 złotych. Wzmiankę o przetargu zapisano w księdze gruntowej dnia 1 czerwca 1932 r. — Mogilno, dnia 18 kwietnia 1935 r. Sąd Grodzki.

Sprawy upadłościowe.

751.

W sprawie upadłościowej nad majątkiem Stefana Gintera w Międzychodzie wyznacza sie termin końcowy na *dzień 24 maja 1935 r.* o *godz. 12,30* w podpisanym sądzie na sali rozpraw. — Międzychód, dnia 24 kwietnia 1935 r. Sąd Grodzki.

752.

Spadkobierców ś. p. Krystyny Teichmann z d. Busse zmarłej dnia 22 grudnia 1914 w Swarzędzu pow. poznański wzywa się, by zgłosili swe prawa spadkowe i wykazali dokumentami publicznymi stopień pokrewieństwa w Sądzie Grodzkim w Poznaniu do L. cz. IV. VI. 184/34. w terminie 6 tygodniowym. Masa spadkowa składa się z części nieruchomości Swarzędz miasto whl 411. — Grzegorz Kanafocki, kurator spadku, Poznań, Bukowska 1.

753.

W sprawie konkursowej Walkowski wyznacza się termin do odebrania rachunku końcowego, wniesienia ewtl. sprzeciwów przeciwko rachunkowi końcowemu zarządcy masy konkursowej Bronisława Jasińskiego oraz ustalenia wynagrodzenia dla zarządcy konkursowego na dzień 6 czerwca 1935 godz. 10. — Witkowo, dnia 28 marca 1935 r. Sąd Grodzki.

Zapisy w rejestrze majątkowym.

754.

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano na stronicy 1661, że małżonkowie rolnik Herman Gonschorek i żona jego Berta z domu Gonschorek zamieszkali w Kałkowskiem powiat Ostrów, umową małżeńską z dnia 27 lutego 1935 r. postanowili ogólną wspólność małżeńsko-majątkową w myśl kodeksu cywilnego. — Odolanów, dnia 24 kwietnia 1935. Sąd Grodzki.

755.

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych tut. Sądu wpisano dziś na stronie 1082, że rolnik Eryk Draeger z Romanowa Dolnego i tegoż żona Marja z domu Lau, umową z dnia 6 października 1934 r. postanowili powszechną wspólność majątkową, wykluczając dalsze jej trwanie po śmierci jednego z małżonków. — Czarnków, dnia 9 lutego 1935 r. Sąd Grodzki.

756.

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych tut. Sądu wpisano dziś na stronie 1057, że rolnik Antoni Słodowy z Lubasza i tegoż żona Zofja z Nowickich umową z dnia 17 listopada 1934 r. postanowili wspólność majątkową według przepisów kodeksu cywilnego, wykluczając dalsze jej trwanie z potomkami. — Czarnków, dnia 9 lutego 1935 r. Sąd Grodzki.

757.

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych tut. Sądu wpisano dziś na stronie 1081, że rolnik Otton Seidel z Romanowa Dolnego i tegoż żona Anna zdomu Huette umową z dnia 18 października 1934 r. postanowili wspólność majątkową, wykluczając dalsze jej trwanie po śmierci jednego z małżonków. — Czarnków. dnia 9 lutego 1935 r. Sąd Grodzki.

758.

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano na stronie 916, że kupiec Nepomucen Łuczak i tegoż żona Józefa z domu Trębaczkiewicz z Trzemeszna zawarli ogólną wspólność majątkową wedle przepisów kodeksu cywilnego, z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków. — Trzemeszno, dnia 8 kwietnia 1935 r. Sąd Grodzki.

759.

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano na stronicy 1660, że małżonkowie murarz Wojciech Brdęk i tegoż żona Helena z domu Wodniczak w Tarchałach Wielkich pow. Ostrów, umową małżeńską z dnia 30 marca 1935 postanowili zupełne rozłączenie majątkowe z wykluczeniem prawa administracji i pobierania użytków przez męża z majątku żony. — Odolanów, 23 kwietnia 1935. Sąd Gradzki.

760.

W tutejszym rejestrze dla spraw majątkowych zapisano dzisiaj na stronie 1190, że małżonkowie Kotecki Marcin rolnik z Janząbkowa i Marjanna z domu Kawecka zawarli na mocy kontraktu z dnia 30 pździernika 1934 r. ogólną wspólność majątkową w myśl §§ 1437 do 1518 kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków. — Witkowo, dnia 25. marca 1935 r. Sąd Grodzki.

761.

W tutejszym rejestrze dla spraw majątkowych zapisano dzisiaj na stronie 1194, że małżonkowie Sommer Wilhelm, rolnik z Chłądowa i Ida Berta z domu Riemer zawarli na mocy kontraktu z dnia 23 października 1934 r. ogólną wspólność majątkową w myśl §§ 1437 do 1518 kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków. — Witkowo, dnia 16 kwietnia 1935 r. Sąd Grodzki.

762.

W tutejszym rejestrze dla spraw majątkowych zapisano dzisiaj na stronie 1195, że małżonkowie Krenz Telesfor rolnik z Smolnik i Leokadja z domu Wełnic zawarli na mocy kontraktu z dnia 31 stycznia 1935 r. ogólną wspólność majątkową w myśl §§ 1437 do 1518 kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków. — Witkowo, dnia 16 kwietnia 1935 r. Sąd Grodzki.

763.

W tutejszym rejestrze dla spraw majątkowych zapisano dzisiaj na stronie 1196, że małżonkowie Gąsiorowski Stanisław, rolnik z Dębiny i Helena z domu Hołderna zawarli na mocy kontraktu z dnia 4 marca 1933 r. ogólną wspólność majątkową w myśl §§ 1437 do 1518 kodeksu cywilnego z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków. — Witkowo, dnia 18 kwietnia 1935 r. Sąd Grodzki.

764.

W tut sądowym rejestrze małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś na stronie 2301, że małżonkowie Franciszek Rabura, rolnik i tegoż żona Czesława z domu Lisiecka zamieszkali w Nieparcie pow. Gostyń umową małżeńską z dnia 1. III. 35, ustanowili ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków. — Rawicz, dnia 18 kwietnia 1935 r. Sąd Grodzki.

Materjał do ogłoszenia przesyłać należy redakcji najpóźniej do środy godz. 12-tej. W razie nadesłania publikacyj po tym terminie, ogłoszenie może nastąpić dopiero w następnym tygodniu.

Prenumerata kwartalna 4,50 zł. Ogłoszenia: wiersz dwułamowy 1,— zł. Cena pojedyńczego egzemplarza 75 gr. Adres redakcji i administracji: Poznań, ul. Gołębia 1. Telefon 42-11. — Konto czekowe P. K. O. Nr. 212 055.

Tłoczono w Drukarni Dziennika Poznańskiego w Poznaniu.